72ste JAARGANG No. 9450

Dinsdag 25 October 1955

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen
Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

„WITH LOYAL HEARTS AND TRUE!"

BOVENWINDEN weten wat Oranje-liefde is

„With loyal hearts and true the people of Sint Maarten welcome Her Gracious Majesty Queen Juliana and Prince Bernhard, and pray that Her Majesty's Reign may be long and prosperous!" Met deze woorden op het grote spandoek gaven de Sint Maartenaren tijdens de kinderaubade mede uiting aan hun verknochtheid jegens het Koninklijk Paar.

Officieel bezoek van KONINKLIJK PAAR aan Antillen ten einde

(Telegrafisch van onze verslaggever)

Saba, — Het bezoek van Koningin en Prins aan Saba en St. Eustatius heeft zich, evenals dat aan St. Maarten, gekenmerkt door een grote geestdrift en hartelijkheid van de zijde der bevolking. Telkens weer hoorde men de mensen er hun waardering over uitspreken, dat de Koningin zich de moeite getroost had deze kleine eilanden met hun geringe bevolking te bezoeken. In Oranjestad hebben de jeugdverenigingen, de schooljeugd en de gehele bevolking de Koningin tijdens een defilé in swing-pas gehuldigd. Het was een onvergetelijk schouwspel.

Voor nieuws en foto's van de Bovenwinden zie ook pag. 6.

Verblijf van Koningin en Prins op Bovenwinden kenmerkte zich door grote hartelijkheid

Koningin bleef verrast staan bij erepoort met Hollandse windmolens

Natuurlijk speelden de string-band en de steel-band — bekend door hun optreden op Curacao — ook ter ere van de Kon'nklijke Bezoekers. Het was een ontroerend enthousiasme, waaruit duidelijk bleek, dat de bevolking zich bewust was van de grootheid van dit historisch gebeuren.

Rosa Courter en de dochter van administrateur Vlaun gaven de Koningin bloemen. Voor de woning van de Gezaghebber stond een unieke erepoort met Hollandse windmolens, waarvoor de Koningin grote belangstelling toonde.

De debarkatie te Saba en St Eustatius is voortreffelijk verlopen. In de vroege ochtenduren viel er regen. Maar de Koningin had op Saba nog geen voet aan wal gezet of de regen hield op.

Het Koninklijk Paar geniet thans enkele dagen rust alvorens het naar Suriname oversteekt. Deze rust hebben Koningin en Prins wel nodig. Want na de tien zeer drukke dagen, die zij achter de rug hebben, staan thans elf zo mogelijk nog vermoeiender dagen voor de boeg.

Het gezelschap aan boord van de kruiser „De Ruyter" is opgetogen over de uitstekende Marine-service en heeft grote bewondering voor de prestaties van het personeel, dat naast de gewone dienst nog zoveel extra dienst verricht heeft, zoals het afzetten van wegen, de parade, etc., etc.

De algemene indruk is, dat het Koninklijke Bezoek aan de Bovenwindse Eilanden buitengewoon geslaagd is.

Over het bezoek van St Eustatius bericht de ANP-correspondent nog:

Het debarkeren op St Eustatius was nog iets moeilijker dan op Saba, want hier ontbrak iedere steiger en moesten degenen, die met de barkas naar land waren gebracht, eerst nog overstappen in een roeibootje voor zij de vaste grond onder hun voet hadden. Het programma van het bezoek aan St Eustatius verschilde weinig van dat aan Saba. Ook hier was de begroeting in het huis van de administrateur, een korte redevoering en een heildronk en een defilé van de bevolking. Een rondrit door Oranjestad en een bezoek aan het Fort Oranje completeerden het programma. Tegen half zeven was het gehele gezelschap weer aan boord van de „De Ruyter" teruggekeerd en tegen half negen was St Maarten weer bereikt.

De Koningin en Prins begaven zich direct naar het Little Bay Hotel en hiermede was in feite een einde gekomen aan het bezoek van het Koninklijk Paar aan de Nederlandse Antillen.

Weliswaar zullen Koningin en Prins nog tot 27 oktober op St Maarten vertoeven en pas in de morgen van die dag de reis naar Suriname beginnen, doch deze twee dagen zijn in het programma opgenomen als volkomen rustdagen, opdat H.M. Koningin Juliana, Z.K.H. Prins Bernhard en de leden van het gevolg kracht kunnen opdoen voor de grote vermoeienissen, die hen na dit bezoek aan de Antillen in Suriname wachten.

De bevolking van St. Maarten heeft deze behoefte aan rust volkomen geëerbiedigd en daarom zal het mogelijk zijn, dat Koningin en Prins ongedwongen een enkel kort tochtje zullen kunnen maken over het eiland en misschien een enkel visje in de blauwe Caraibische Zee zullen kunnen verschalken.

Een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis der Nederlandse Antillen is ten einde; het eerste bezoek van een regerend Vorstin uit het Huis van Oranje is achter de rug. De Antillianen, ongeacht op welk eiland zij wonen, hebben op ondubbelzinnige wijze getoond trouw en aanhankelijk te zijn aan hun Vorstin en H.M. heeft van Haar kant getoond, dat geen vermoeienis voor Haar te groot was om Haar Antilliaanse onderdanen in hun eigen woonsteden op te zoeken.

Ongetwijfeld heeft dit bezoek een nieuwe band geschapen nog hechter en nog sterker dan de reeds bestaande. Een band, die tezamen met de vele andere, die de Antillen en Nederland verbinden een koord vormt, dat sterk genoeg lijkt om nog vele eeuwen te trotseren.

Het ANP bericht hedenmorgen uit Philipsburg

Hare Majesteit heeft gisteravond afscheid genomen van de bemanning van de „De Ruyter". Zij deed dit in een korte toespraak via de scheepsomroep.

Zij dankte allen hartelijk voor de prettige dagen aan boord en voor het geschenk, een koperen miniatuur kanon op een standaard, dat Haar was aangeboden. Zij wenste allen goede vaart en behouden thuiskomst.

Zoals bekend, reist de „De Ruyter" nu via San Juan naar Nederland.

Ook op de Bovenwinden was de jeugd present om Koningin Juliana met lieve geschenken haar hulde te betuigen. Hier neemt de Koningin zulk een geschenk in ontvangst.

Charmante ontvangst van Koningin en Prins

St. Philipsburg. — St. Maarten, badend in geelgoud zonlicht, was Zondagmiddag in gonzende oranjedrukt gewikkeld. Reeds vroeg in de ochtend, toen de kerkklokken de nieuwe dag aankondigden, trokken de burgers hun beste kleding aan. Op St. Maarten en Marigot, overal wist men dat Queen Juliana en Prince Bernhard voet aan wal zouden zetten.

Onze verslaggever op St. Maarten komt in deze correspondentie nog even terug op hetgeen zich tijdens de eerste uren van het Koninklijk Bezoek aan de Bovenwinden op dit eiland afspeelde.

Leden van de commissie van ontvangst en andere autoriteiten waren reeds druk in de weer. De feestverlichting — bescheiden van opzet maar daarom niet minder feestelijk — had proefgedraaid en de generale repetitie was in orde bevonden. Zo was niets aan het toeval overgelaten om het Koninklijk Paar een 100% protocolaire ontvangst te garanderen.

Welnu, het is buitengewoon vlot en vooral gezellig en vrolijk verlopen. H. M. Koningin Juliana en de Prins der Nederlanden hebben tijdens hun bezoek zelden zo'n charmante ontvangst ontmoet als juist op St. Maarten.

Wat een vrolijkheid, wat een glunderende gezichten van de bevolking van St. Maarten nu zij wisten dat hun Koningin in hun midden was. De fanfare, Excelsior Community Band o.l.v. John Larmone hield de wachtenden aangenaam bezig met vrolijke marsen, terwijl de wachtenden met grote belangstelling de binnenkomst van het Koninklijk Paar beidden.

Dat de troepen van de Koninklijke, tamboer en pijpers de belangstelling van de St. Maartenaars trokken mag geen verwondering heten.

Nu zeggen wij wel St. Maartenaars, maar wij zouden de omliggende eilanden, Anguilla, Barbados, St. Thomas, St. Croix en andere omliggende bevriendende eilanden beslist te kort doen wanneer wij hun oranjegezindheid hier niet zouden vermelden.

Want ook zij gaven acte de présence en het compliment „How charming your Queen and Prince are" was in ieder geval hartelijk gemeend.

St Kitts bv. was vertegenwoordigd met twee motorboten n.l. de „Silver Arrow" en de „Caribe", die hun landgenoten ruim 300 koppen aan land zetten zonder dat enige douane — en immigratie formaliteiten werden vervuld. Ook was het verhoging van de algehele feestvreugde de Esso-Steelband en de Brown Queen String band meegenomen om de typische calypso's, cha-cha-cha's en merengue's te doen horen.

Een hartelijk ontvangst. We ontmoetten er Gezaghebber J.C. Paap en Gedeputeerden A.C. Whatey — die zich ..

(Vervolg naar pag. 6)

★ ★ ★ Antilliaans feest

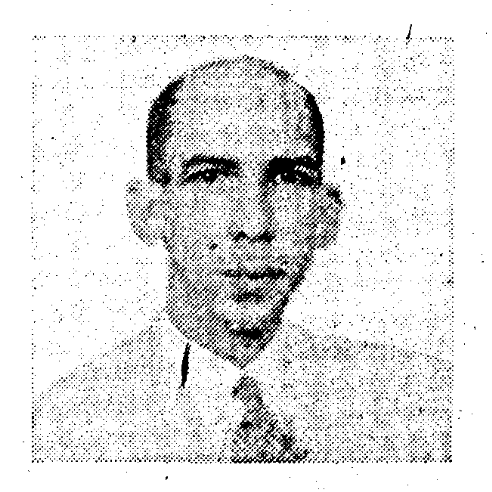
Onder hetzelfde opschrift als wij hierboven plaatsen, schreven wij op 13 oktober jl. in verband met de versiering en illuminatie van Willemstad, dat Curaçao zal moeten beseffen, dat met het einde van het Koninklijk Bezoek aan dit eiland, het Koninklijk Bezoek aan de Nederlandse Antillen nog niet ten einde is. Daarna, zo schreven wij, volgen nog Bonaire, Aruba en de Bovenwinden. En daarom zal het èn uit solidariteit met de andere eilanden èn uit eerbied voor Koningin en Prins wenselijk zijn, dat Curaçao haar feestkleed niet aflegt alvorens de Koninklijke Gasten de Nederlandse Antillen definitief hebben verlaten!

Mogen, zo schreven wij, overheid en particulieren voortgaan iedere avond hun feestelijke lichten te ontsteken tot op de dag, dat de laatste Antilliaan Koningin en Prins voor het laatst ten afscheid gewuifd heeft.

Wij vernemen thans, dat de feestverlichting zal blijven branden tot op de dag, dat Koningin en Prins de Nederlandse Antillen zullen verlaten. Hoe zeer wij dit besluit toejuichen, behoeven wij na het voorgaande niet meer te zeggen. Mogen ook alle particuliere instellingen dit goede voorbeeld volgen, zodat Curaçao zijn feestgewaad niet aflegge alvorens de Koninklijke Gasten het Antilliaanse grondgebied voor goed verlaten hebben!

Ernesto C. Martijn vierde zilveren feest als consul van Haiti

Willemstad. — Ten kantore van de firma E. & G. Martijn hadden wij gistermiddag een onderhoud met de heer Ernesto C. Martijn, die op 13 oktober jl. zijn zilveren jubileum als Consul van Haiti vierde. Dit jubileum vond plaats te Port-au-Prince, alwaar de heer Ernesto Martijn zich met zijn echtgenote had begeven op uitnodiging van Zijne Excellentie Generaal Paul Marloire, President van Haiti, die, zoals men weet, in het begin van dit jaar, vergezeld van mevr. Magloire een officieel bezoek bracht aan de Verenigde Staten en aan Canada. Een aanzienlijk deel van het bezoek van de hoge gasten aan Canada werd georganiseerd door de heer Ernesto Martijn te Montreal, alwaar o.a. te zijnen huize een receptie te hunner eer werd gegeven.

durende 15 jaar was de heer Martijn lid van de Koloniale Raad en de Staten terwijl hij zitting heeft gehad in zeer veel commissies.

De heer Martijn vertrekt de volgende week weer naar Canada. Wij feliciteren hem met zijn zilveren jubileum en de hoge onderscheiding, welke hem te beurt viel en wij wensen hem nog vele vruchtbare jaren in consulaire dienst van Haiti toe.

In de avond van Woensdag, 12 oktober jl., werd te Port-au-Prince door Zijne Excellentie Joseph D. Charles, Minister van Buitenlandse Zaken van Haiti, en zijn echtgenote in hun residentie een officiële receptie gegeven, waar, behalve de ere-gasten de heer en mevr. Ernesto C. Martijn, ook de heer en mevr. José M. F. Martijn, het bijna voltallige Haitiaanse Kabinet en het Corps Consulaire, de Chef van het Protocol, verscheidene leden van het Corps Diplomatique, de Staf-Chef van het Leger, en vele andere hoge functionarissen van de Regering, het Leger en de Vloot, alsmede leidende figuren uit kerkelijke-, handels- en journalistieke kringen aanwezig waren.

Minister Charles memoreerde in zijn toespraak de grote verdiensten, die de heer Ernesto Martijn zich gedurende de afgelopen 25 jaar als Consul van Haiti heeft verworven, het zeer vele werk door hem verricht, doch bovenal de buitengewone liefde en toewijding, waarmede de jubilaris zich steeds ten volle heeft gegeven om de belangen van Haiti in het buitenland te behartigen, eerst te Curaçao, en later ook te Montreal (Canada) een land, waarvan het Frans sprekende gedeelte, zoals bekend is, vele culturele banden met Haiti heeft en waar vele Haitianen wonen, waaronder enkele honderden studenten.

Als erkenning van zijn verdiensten ontving de heer Ernesto Martijn vervolgens uit handen van minister Charles, namens de Regering van de Republiek, de hoge onderscheiding van Commandeur de l'Orde National „Honneur et Merite". Daarna bleven de genodigden nog enkele uren in opgewekte sfeer bijeen.

De volgende avond werd door de heer en mevr. Ernesto C. Martijn in het prachtige, schitterend gelegen hotel Ibo-Lele te Petion-Ville een receptie gehouden, die, behalve door alle reeds bovengenoemde Ministers, leden van het Corps Consulaire en het Corps Diplomatique, hoge ambtenaren en vooraanstaande personen uit kringen van Regering, weermacht, kerk, handel en pers, ook door vele andere persoonlijke vrienden en bekenden van de heer en mevr. Ernesto Martijn met hun dames werd bezocht.

In de ochtend van vrijdag, 14 oktober, werden de heer en mevr. Ernesto C. Martijn, alsmede de heer en mevr. José M. F. Martijn, door Zijne Excellentie President Magloire en echtgenote voor een particuliere audiëntie met ontbijt ten paleize ontvangen.

Tenslotte moge hier nog worden geleveerd, dat de heer Ernesto Martijn, die in 1930 tot Consul en in 1933 tot Consul-Generaal van Haiti te Curaçao werd benoemd, in laatstgenoemd jaar als Delegue Extraordinaire d'Haiti werd afgevaardigd naar de Venezolaanse Regering, die hem een jaar later benoemde tot Groot-Officier in de Orde van de Bevrijder. De Franse Regering onderscheidde hem zowel met de Ordre du Bien Public als met de Ordre Latin de la Charité, beide in de rang van Officier. Door Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden werd hij benoemd eerst tot Ridder en later tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Uit het gesprek, dat wij met de heer Martijn hadden, bleek verder, dat Canada, waar de jubilaris nu woont, een land is, dat zich snel ontwikkelt. De expansie-mogelijkheden voor de handel zijn daar enorm.

Desgevraagd zeide de heer Martijn nog van de Nederlandse Regering geen blijk van belangstelling voor zijn jubileum te hebben ontvangen. Dit betreuren wij, immers, gedurende de tijd, dat de heer Martijn op Curaçao woonde, heeft hij een belangrijke plaats in onze gemeenschap ingenomen. Ge-

Cultureel Filmprogramma

Willemstad. — Op Woensdag 25, en Donderdag 26 October 1955, in de patio van het Cultuurcentrum Pietermaai presenteert de Filmdienst van het Eilandgebied Curaçao een filmavond. Aanvang 8 uur n.m. Toegangsprijs: f1 0.25. Kinderen onder geleide.

Vertoond worden: HOLIDAY LAND, waarin de filmheld van de ene feestdag in de andere rolt. ANTON DVORAK, een muziekfilm waarin Rondo opus 94 en Spinning Songs van de componist worden uitgevoerd door de cellist Emanuel Feuerman. CURACAO, een productie van Profilti. NEDERLANDS NIEUWS, Recent filmjournaal met o.a. het vertrek van H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard uit Nederland. Gehoopt wordt dat ook de eerste reportages van de aankomst en het verblijf van de Koninklijke Bezoekers reeds vertoond kunnen worden. DE KONINGIN WEER THUIS.

Een documentaire over de terugkeer van H.M. Koningin Wilhelmina in Nederland na de ballingschap 1940-1945.

ONZE PRINSESJES. Een filmpje dat wel iedere belangstelling zal trekken. FAMILY ALBUM. De Wiener Sänger Knaben zingen verschillende liederen tot slot.

STICUSA schenkt Cur. Phil. Orkest een harmonium

Nuttige aanwinst wordt aanstonds in gebruik genomen

Dr. Engels bespeelt het Harmonium, tijdens de repetitie van het Cur. Philharm. Orkest gisteravond. Links de heer David Capriles, rechts Jacobo Palm.

Willemstad. — Het eerste geschenk van de Sticusa aan het Curacaos Philharmonisch Orkest is gisteravond door de heer Bennebroek Gravenhorst als Voorzitter van de C.C.C. aan de dirigent R. Boskaljon overgedragen. Tijdens een korte plechtigheid waarbij de leden van het orkest aanwezig waren, overhandigde de heer Bennebroek het instrument symbolisch aan de heer Boskaljon. Tevoren sprak de heer Bennebroek een kort woord tot de aanwezigen.

„Uw orkest is, als onderdeel van de Curaçaose Kunstkring, een van de oudste instellingen, die zich op het gebied van de kunst bewegen", zo zeide hij. „Onlangs heeft U nog uw 25-jarig bestaan op grootse wijze in de Stadsschouwburg gevierd".

„En om deze reden is het met vreugde, dat het Cultureel Centrum Curaçao U namens de Sticusa dit harmonium wil schenken. Uw dirigent, de heer Boskaljon, vertelde mij reeds, dat dit harmonium een belangrijke ondersteuning zal zijn voor de blazers en hierdoor voor Uw orkest", sprak de heer Bennebroek. „Niet overal kan men met trots op een philharmonisch orkest wijzen en wij moeten daarom allemaal trachten ons Curaçaos Philharmonisch Orkest te helpen voortgaan op de wijze zoals het altijd getracht heeft in het belang van de Antilliaanse bevolking te werken." „Mijnheer Boskaljon mag ik aan U, als dirigent van dit orkest dit harmonium aanbieden?"

Een krachtige handdruk bezegelde de aanbieding van het prachtige instrument, dat reeds uit de kist ontpakt was geworden. De heer Boskaljon dankte de heer Bennebroek voor het Harmonium en wilde zich hierna eveneens met een toespraak tot de aanwezigen wenden. "Ik zal het niet lang maken", zo zeide de heer Boskaljon, „doch ook niet te kort", waarna hij vervolgde; „Dit eerste geschenk van de Sticusa aan het Curaçaosch Philharmonisch Orkest na een zestienjarig bestaan beschouw ik als een verblijdend teken, omdat met dit feit, naar ik hoop, een nieuw tijdperk voor het orkest zal worden ingeluid. Ik heb niet eerder aan STICUSA om hulp gevraagd, omdat mijn standpunt in deze steeds is geweest, dat ondersteuning van het orkest in de eerste plaats uit Curaçao zelf moet komen. Eerst wanneer alle hulpbronnen van Curaçao zijn uitgeput, en dit is nog lang niet het geval, dan pas moeten wij ons tot Nederland wenden. Dat het orkest nog niet die steun van Curaçao zelf krijgt, die het nodig heeft, behoeft aan niemand verweten te worden. Integendeel, ik ben de dames, die het orkest onder haar bescherming genomen hebben, zeer erkentelijk voor de bijdragen, die zij aan het orkest geleverd hebben, en ook het bestuur van de Landsloterij voor het aandeel, dat het orkest toebedeeld wordt. Maar men beschouwt het orkest nog te veel als een liefhebberij en denkt er verder niet aan, hoe het in stand gehouden moet worden, laat staan uitgebreid en verbeterd. Dit nu is een punt, waarop ik gaarne Uw aandacht wil vestigen. Curaçao heeft altijd een of ander orkest gehad, dat door een van de muziekliefhebbers opgericht werd en naar gelang van omstandigheden en belangstelling korter of langer stand heeft gehouden. Ik heb zelf ook een dergelijk orkest gehad. Dat was de toestand op het Curaçao van vroeger. Maar Curaçao is niet meer het kleine arme eilandje in de Caraibische Zee, waar Nederland telkenjare zoveel moest bijpassen om het hoofd boven water te houden. Curaçao is tegenwoordig, en zodanig wordt het door onze naaste buren ook beschouwd, een deel van Nederland met een enorme industrie, dat ligt in het centrum van een uitgebreid scheepvaart- en luchtvaartverkeer. Het deed mij daarom buitengewoon veel genoegen toen ik de redevoering van Percy Henriquez ter gelegenheid van het jubileum van de Delftsche Universiteit las, waarin hij het oog hierop vestigde. Als wij nagaan wat Venezuela doet om zijn culturele waarde te verheffen dan kunnen wij niet anders dan ons er voor schamen hoe ver wij op dit gebied ten achter blijven. Nu kunnen wij vanzelfsprekend onmogelijk in het wedijveren gelijke tred houden met Venezuela, maar wij kunnen en moeten ons meer aan dit land spiegelen. En ik spreek hier uiteraard uitsluitend over de muziek. Curaçao kan er onmogelijk een beroeps orkest van tachtig man op na gaan houden; dit is ook niet noodzakelijk. Maar Curaçao moet zich wel de weelde van een behoorlijk amateur orkest kunnen veroorloven, dat door de welgestelden en door het gouvernement wordt ondersteund en enkele aanvullende beroepskrachten mag aantrekken. Het voert mij te ver om hier uit te weiden over de wijze waarop ik mij dit voorstel. Ik wil hier volstaan met op de noodzakelijkheid er van te wijzen en ik hoop binnenkort met enig succes bij de betrokkenen mijn gedachtengang te mogen uiteenzetten.

Ik bedank de heer Bennebroek van het C.C.C., zeer voor de woorden zoeven tot ons gericht en voor Uw medewerking ter verkrijging van dit instrument, een harmonium, en verzoek U mijn dank te willen overbrengen aan STICUSA. Ik hoop, dat met Uw aller steun een nieuw en bloeiend tijdperk voor het Curaçaosch Philharmonisch Orkest zal zijn aangebroken.

Het orkest speelde vervolgens een muziekstukje voor de heer Bennebroek waarbij Dr Engels het harmonium bespeelde. En al direct bleek dat de aanwinst een werkelijke steun is voor het orkest.

Wij hopen dat het veel gebruikt mag worden en dat het Philharmonisch orkest een vruchtbaar tijdperk tegemoet gaat.

Nog een week hulpactie Britse eilanden

Willemstad. — Naar de heer Mason, van het Barbados-Grenada Relief Fund ons hedenmorgen meldt, is er nog slechts een week om goederen en/of geld te geven aan het Hulpcomité.

Men heeft thans bij de Maduro's Bank, Henriquez Bank en Hollandse Bank een rekening geopend onder de naam Barbados—Grenada Relief Fund op welke rekeningen bijgestort kan worden.

Een laatste beroep op de bevolking wordt gedaan om de slachtoffers van „Janet", de orkaan die Curaçao gelukkig met rust liet, te helpen.

„De Familie Doorsnee"

De naam van Annie M. G. Schmidt zal u niet onbekend zijn; in alle boekwinkels kunt u haar populaire boekjes kopen, voor u zelf en voor uw kinderen. Wanneer u haar werk kent al het u niet verwonderen, dat ik in 1952 in de eerste plaats aan haar heb gedacht, toen ik van plan was een wekelijkse radio-familie in het leven te roepen.

Dank zij de voortreffelijke teksten die zij nu al drie jaar lang voor ons Doorsnee-gezin schrijft, is dit radioprogramma één van de geliefdste programma's geworden, die de omroep in Nederland ooit heeft gekend.

Talloze luisteraars geloven in het reële bestaan van deze familie en schrijven regelmatig échte brieven, die soms zelfs in staat zijn ons er toe te bewegen „de loop der gebeurtenissen" in het gezin een andere wending te geven; dan we onverbiddelijk hebben bepaald.

Het is een merkwaardige sensatie voor Annie Schmidt en mij wanneer we ons bij onze besprekingen realiseren, dat wij het lot van de Familie Doorsnee in handen hebben; wij kunnen er voor zorgen, dat er iemand verliefd wordt, wij kunnen er de oorzaak van zijn wanneer iemand ontslagen wordt, wij kunnen kwistig zijn met vreugdevolle tijdingen, maar we kunnen ook sombere berichten het Hollandse Huis binnensturen.... We kunnen kinderen geboren laten worden, we kunnen mensen laten trouwen en scheiden, kortom: we kunnen met onze marionetten precies doen wat we willen, maar aan de andere kant zijn alle figuren ook voor ons zó levend geworden, dat ze de schrijfster vaak de pen uit handen nemen....

Wanneer U het prettig vindt om iets meer over deze familie te weten te komen, wanneer U wilt weten hoe ze er uit zien en hoe ze reageren op de dingen van het dagelijks leven, dingen, die ook U bezighouden, dan zou ik U zeker aanraden om het boekje „De Familie Doorsnee", uitgegeven door de A.P. te Amsterdam, te bestellen. Immers, wanneer u uw ogen en oren goed de kost geeft, bij u thuis, in uw werk of op straat, dan kunt u zelf constateren, dat het scheppende vermogen van Annie Schmidt ons in staat stelt een blik te werpen op onze eigen belevenissen, onze eigen typische bijzonderheden en onze eigen ups en downs. Dat is de kracht van het radio-programma en dat is ook de attractie van dit boekje: geconfronteerd worden met onszelf, met doodgewone mensen, mensen zoals u en ik: Doorsnee-mensen.

De uitzending van gisteravond, de eerste van de serie, welke gesponserd wordt door de fa Maduro & Sons, is een groot succes gebleken. Vele luisteraars hebben de Curom opgebeld en verzochten om een herutzending. De programmaleider moest ons echter tot zijn grote spijt mededelen, dat in verband met de duur van het programma het de Curom onmogelijk is te herhalen. Het ligt echter in de bedoeling de eerste uitzending te herhalen. Als de serie gedraaid is, wil men in overweging nemen deze nogmaals te herhalen. Het is een groot succes gebleken!

Wim Ibo

Weer een „Onze Vloot"-avond

Willemstad. — De film „BATTLE CRY" zal wederom op een ONZE VLOOT-avond worden vertoond en wel Woensdag 26 October des avonds om 8 uur. Deze avond wordt gegeven voor het personeel van de Koninklijke Marine, gestationneerd op Curaçao, alsmede voor de opvarenden van binnenzijnde schepen van de Nederlandse Koopvaardijvloot. Eveneens hebben toegang, op vertoon van lidmaatschapskaart 1954 of 1955, leden van ONZE VLOOT met hunne dames.

De hoofdfilm wordt voorafgegaan door Nederlands nieuws van Polygoon/Profilti.

Filmliga Curaçao

Willemstad. — Op Woensdag 26 October a.s. des avonds om half negen in het Theater Asiento te Emmastad wordt een speciale filmstudiegroepavond gehouden waarop enkele van Charlie Chaplin's eerste films zullen worden vertoond.

Programma: 1. CHAPLIN'S EERSTE FILMS fragmenten uit: Making a Living (1914), Mabel's Strange Predicament (1914), Laughing Gas (1914), Mabel's Married Life (1914), The Champion (1915), Charlie the Tramp (1915), Charlie at the Bank (1915).

2. HIS TRYSTING PLACE (1914) een Keystone film, geschreven en geregisseerd door Chaplin.

3. THE PILGRIM (1923). The Pilgrim is een uitgebrokene uit Sing-Sing die de kledij van een predikant heeft bemachtigd. Hij stapt lukraak op de trein en stapt juist uit op een plaats waar men een nog onbekende predikant staat op te wachten. De situatie wordt **allerdwaast**. Hij moet in een samenkomst spreken en vervult daarna in het huis van een moeder met dochter de aandoenlijk edele rol van verdediger van het geld dat klaar ligt voor hypotheekaflossing en waarop een Sing-Sing confrater het oog had laten vallen. De sheriff komt achter de identiteit van de pelgrim, maar stuurt hem de grens over, hetgeen ook niet zo gemakkelijk blijkt te zijn.

Het wezen van de vluchteling doet deze zijn levensweg vol doornen zien en voortdurend door het gevaar zijn wakker geroepen instinct van zelfbehoud uit zijn rol te vallen.

Een geniale scène is de pantomimische voordracht van het verhaal van David en Goliath, bovendien een schitterende satire op de schijnheilige vroomheid van sommige kerkgangers.

Opvallend zijn ook de scènes met de pudding (een vergelijking met de gestoofde schoen uit GOLDRUSH dringt zich op), het nare ventje (een nieuwe filmfiguur toen en een contrast met THE KID), het beruemde symbolische

(vervolg zie pag. 5)

Filmavond J.P.F.

Willemstad. — Op Donderdagavond a.s. wordt in de Club J.P.F. weer een filmavond gegeven. Vertoond zal worden de Amerikaanse Western film „Bend of the River" met James Stewart Julia Adams en Arthur Kelleby. Het voorprogramma bestaat uit een sportfilm en een muzikale film.

Introductie is toegestaan terwijl leden van de Filmliga hartelijk welkom zijn. Aanvang 8.15 uur.

FILMLIGA ARUBA

Oranjestad. — De Filmliga heeft de volgende programma's: Vrijdag 28 October in het Rialto Theater om 20.30 uur De Raad der Goden, Maandag 7 November in de Soc. Bolivariana om 20.15 uur Dr. Knock. Op Donderdag 17 November in het De Veer Theater Zij gedanst een Zomer slechts heeft om 20.30 uur en Dinsdag 29 November in Soc. Bolivariana om 20.15 uur Les Jeux sont Faits.

De expressieve kracht van Jacobus van Looy

Zijn evolutie van schilder tot schrijver

(Correspondentie uit Nederland)

Honderd jaar geleden werd Jacobus van Looy in Haarlem geboren In zijn tot museum verworden woonhuis is een kleine tentoonstelling ingericht van zijn werk. Er hangen een aantal schilderijen, er liggen brieven van hem en van vele beroemde tijdgenoten in vitrines en bij de ingang ligt een opmerkelijk aantal boeken, die hij heeft geschreven. Vorig jaar vierden wij het eeuwfeest van de geboorte van Vincent van Gogh. Er was toen ook een tentoonstelling met werken en brieven en de boeken gebundelde brieven. Wat een verschil, deze twee figuren. Men kan ze tijdgenoten noemen, maar men zal in de vitrines geen brieven aan elkaar gericht vinden. Ze gebruikten beiden verf en penselen, ze schreven beiden veel en gaarne, ze hadden beiden rood haar. Dat zijn de enige punten van overeenkomst. Het rode haar van Van Looy was zacht en glanzend, dat van Van Gogh hard en borstelig en daarmee zijn dan tevens hun karakters bepaald. Hij was omgeven door vele vrienden, Van Looy, er liggen brieven van bijna alle belangrijke tijdgenoten uit de tachtiger en twintiger jaren: Jozef Israels, Veth (Janpiet genaamd), Hein Boeken, Verwey, Van Eeden, Kloos (Beste Kobus), Karel Jozef Alberdingk Thijm (hij maakt er zich handig van af om een recensie over de juist uitgekomen Zebedeus te schrijven), Marsman (wij hopen de Zebedeus dit komisch grotesk handwerk en tijdsbeeld in één werk verzameld te krijgen), Slauerhoff en vele anderen. Van Gogh kende eigenlijk alleen zijn broer en toen eindelijk een vriend, Gauguin, hem opzocht, steeg de ruzie tot razernij.

De schildersdrang van Van Looy had eigenlijk al zijn hoogtepunt toen hij de Prix de Rome op 29-jarige leeftijd won. Bij Van Gogh concentreerde het kunstenaarschap zich in steeds groeiende felheid in de laatste vijf of zes jaar van zijn leven. Van Gogh was revolutionair, hemelbestormer, nieuwlichter, wegenbanend voor de schilderkunst; Van Looy bedachtzaam, cultivator van de weemoedigheid van de weesjongen in zichzelf, huiselijk en omringd door vrienden en Haarlemmers. Dit overdenkend liep ik langs het Spaarne in de neergutsende regen van de ons overvallende herfst. De andere oever lag in een vergrijsde matheid, de wereld leek in één dag moe te zijn geworden.

Haarlem leek moe, Van Looy leek moe, er was nergens een moment van verrukking geweest, een vonk, zoals Van Gogh kan doen losslaan met zijn laaiende schilderijen.

Maar 's avonds las ik hier en daar Van Looy's werk na. In „Gekken":

„Zij liep niet, zij vlotte, zij zweefde, zij kwam met de piekende star-ogen als een gekruiste in het hemd van de spot. Zij hing met de armen wijd uit op de schoeren van twee dollen die haar stutten voor het slapende gangen der droom-schrijdende voeten. Zij kwam met de glinstering van haar geslagen oogen, die niet knippen voor het licht; martelares gedragen, verheven reliquie, vertoond door bezetenen, die onder haar dwaseis verbijsterde koppen beurden, schreeuwloos met mondslurven van jammerlijke beesten."

En verder...

„Wat te bestaan, waar was het licht... O, de barre angst voor het leven voorgevoeld, van altijd alleen tegen één."

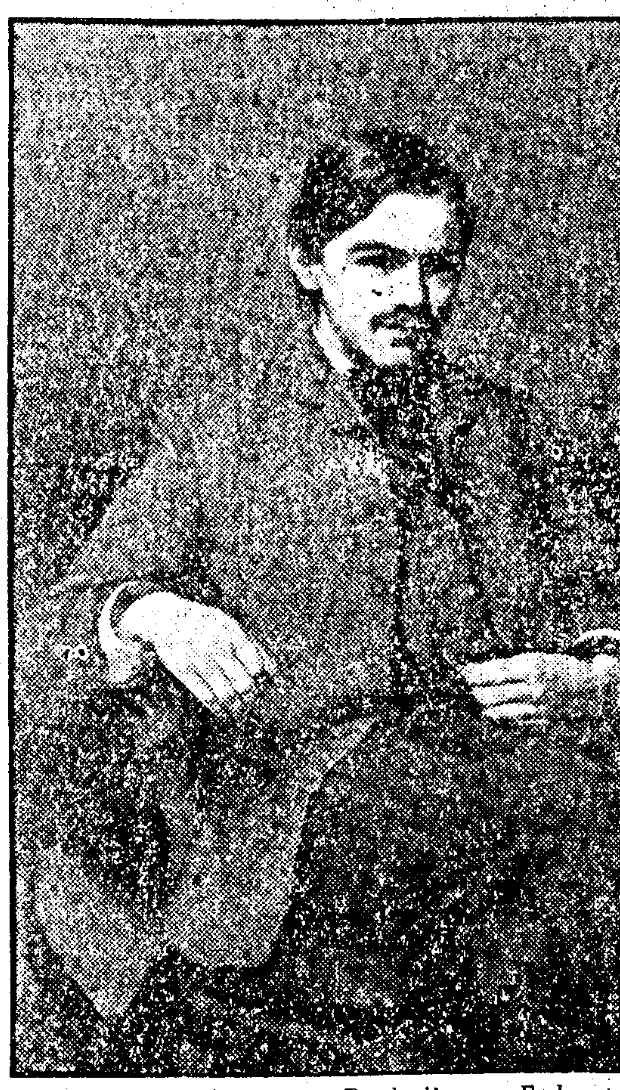
Met verbijstering leest men, men huivert om de angst, de honger en het bijna fanatisch waarnemen [illegible]. Al lezend groeide de bewondering voor deze man, die in zijn boeken niets heeft van de huiselijke Haarlemmer. Maar waar dan de band met de schilderijen, waar dan de picturale expressie van zijn hevige emoties?

Men is teruggegaan om zijn schilderijen weer te zien, om de band te zoeken. Maar nergens is het bijna sarcastisch groteske van zijn literair werk te vinden in zijn schilderijen. Die handen, die klam moeten [illegible] de jonge Frederik [illegible] dat portret in blauwen en [illegible] Aaltje liggend in het gras, [illegible] bloem uitbloeien, „de bestrooister der vreugde" zoals hij haar noemde, „met haar mooie lichte haren?" Goud en licht [illegible] haar, poëzie en verstilling [illegible] Aaltje van Doorn. Zij is een bejaarde vrouw, moeder [illegible] gezin in Utrecht, waar [illegible] Pieter d'Hondt uit voort- kwam. Belangeloze strooister der vreugde, wat moet dat veel voor iemand betekenen, zo genoemd te zijn.

De suppoost van het kleine museum grijnst, hij grijnst naar een jongensportret, het is zijn eigen portret, geconterfeit, toen hij als loodgietersmaatje eens bij Van Looy kwam.

Dat portret heeft hem aan Van Looy verknocht en nu slijt hij zijn levensdagen in het grote huis aan de Kleine Houtweg.

Iemand, die de Prix de Rome wint, en met zijn stipendium in de zak naar de Heilige Stad reist, moet verslag inleveren over zijn speurtochten. Prof. Allebé kreeg dan ook in 1835 van zijn leerling een desbetreffend verslag. Hij schrijft over de schildering van Michelangelo in de Sixtijnse kapel over een glanzende bol op een houten paal aan de balustrade.

Portret van Frederik van Eeden

„Elke keer moet ik naar dat verbazende lichtpunt zien, die in de dommelige ruimte straalt als een kleine zon met het wijkende blauw van het „Laatste oordeel" op de achtergrond. De laatste dagen ben ik zo vrij tegen elf uur mijn hoed op die paal te zetten als een soort van domper; toch neemt al dat nicht geen ogenblik mijn ambitie en mijn ingenomenheid (dat is een koud woord maar ik weet geen beter op het ogenblik) voor Michelangelo weg. Elke dag ga ik het mooier vinden en elke dag zie ik wat nieuws Ondanks de passie die er uit leeft zit er zoveel geheimzinnige mystieke poëzie in, die niet beredeneerd of gedacht, maar van zelf geworden is. Dat voelt men. Het h[illegible]tijk middenstuk, waar ik U reeds van sprak, Adams wording of ontwaken, wat is de wijze van uitdrukking daar eenvoudig en hoog poëtisch. God de Vader komt aanzweven. Met een heffing van de arm wekt hij het leven en de jonge mens strekt als in een droom, in vaag bewustzijn de arm uit. Dan ontmoeten de beide handen elkaar en het Goddelijk leven gaat langs de vingertoppen in één enkele aanraking in de mens over."

Allebé moet met verbijstering dat verslag gelezen hebben. De schrijver Van Looy was geboren en zijn literaire gaven waren zo overvloedig, hij kon zijn emoties en vervoeringen zo veel beter met woorden dan met kleur vast leggen, dat de schilderkunst er onder moest gaan lijden. In De zeeman met de rarekiek-kast en De Blinde jongen in de derde klas coupé, is nog wel een grote menselijke deernis te bespeuren. Het zijn schilderijen kort na de Prix de Rome. Er straalt een prachtige clair-obscur uit en zij bezitten zeer zuivere tonaliteit.

De poëzie van Aaltje roemde ik al, de Haarlemse tijd van 1923-1930 bracht een schilderkunstige inzinking maar literaire bloei. De lachende jongen en het meisje met het rode fond vertonen picturaal gezien een verarming. Maar in proza en poëzie leeft een onstuimig mens, taal gebruikend, zo rijk vol beelden, stormachtig opgestapeld, [illegible] de allermodernste dichtkunst er tam bij wordt.

„Sterrenhoofd gelegen in het zweetmatte, in het rouw-zwarte bed van haar haren."

Zelden is het een kunstenaar gegeven op verscheiden wijzen zijn emoties vast te leggen. Iedere kunstvorm eist haast de gehele mens. Zo ging het ook bij Van Looy en uiteindelijk doet het er ook niet toe, hoe, in welke vorm, in welk materiaal het gezegd wordt, als het maar gezegd wordt en als de mensheid er zijn vreugde en weemoed maar aan beleven kan.

Portret van Jac. van Looy, ge[illegible] door Jan Veth.

TOM POES en de Doffe Doffer

2364 — De markies legde de telefoon op de haak en keerde zich met en milde glimlach naar de heer Doffer.

„Gefeliciteerd, amice!" sprak hij. „Men heeft u benoemd tot gevolmachtigde bij het verkeerswezen. Een Mooie betrekking met brede vooruitzichten voor een sterke figuur als gij zijt. Het doet mij genoegen, dat men mijn advies heeft opgevolgd en ik ben er zeker van, dat men er geen spijt van zal hebben......"

Op dat moment trad er een storing op. De deur werd krachtig opengeworpen en met vaste tred schreed heer Bommel de kamer in. Tom Poes liep naast hem, maar die was niet zo zeker van zichzelf.

„Goede middag!" sprak heer Ollie, een sierlijke buiging voor de freule makend. „Neem me niet kwalijk, dat ik zo onverwachts binnendring......"

„Parbleu!" riep de edelman uit, „natuurlijk neem ik u dat wèl kwalijk ch...... Bommel! Verdwijn, wat ik u verzoeken mag!"

„Ik heb iets dringends te behandelen!" hernam heer Ollie, „iets dat geen uitstel kan lijden".

„We hebben net een familiefeestje!" kreet Héloise.

„Een familiefeestje!" herhaalde heer Bommel met een bitter lachje. „Met deze krachtfiguur zeker! Ik kom u de ogen openen, freule — en u ook, markies! U koestert een adder aan uw borst".

„Parbleu! Dit gaat te ver!" riep de edelman woedend uit. „Verklaar u nader!"

Heer Ollie trok met een voornaam gebaar de papieren uit zijn binnenzak. „Ik heb hier", sprak hij, „een bundel schuldbekentenissen van de heer Dolf Doffer. Het blijkt, dat deze sukkel zijn gehele bezit met kaarten heeft verloren en bovendien nog enkele duizenden florijnen aan speelschulden heeft. Hij is een gokker, markies! Een zwakkeling zonder verantwoordelijkheidsgevoel!"

Revue componist overleden

Lnatana. — Arthur Hammerstein, die be bekende revue's „Naughty Marietta" en „Rose Marie" met groot succes op de Amerikaanse planken bracht, is gisteren in het ziekenhuis te Lnatana, in de Amerikaanse staat Florida, op 82-jarige leeftijd overleden. Hij heeft gedurende zijn 40-jarige loopbaan als producer, meer dan dertig muzikale revue's in Broadway opgevoerd. Zijn neef Oscar Hammerstein, die bekendheid verwierf met de revue „South Pacific", heeft aan verschillende van zijn cabaret-revue's meegewerkt.

Radio Cinema

Het Institute Pasteur in Parijs heeft een film opgenomen met behulp van röntgenstralen die door een bromvlieg vielen. Hierbij kan men de evolutie en de spijsvertering precies volgen.

Sophia Loren is de ster in een nieuwe Italiaanse film getiteld „Het geluk een vrouw te zijn". Een gedeelte voor de opnamen voor deze film werden gemaakt op het beroemde vliegveld Ciampino Airport bij Rome. Verdere medespelers in deze film zijn: Charles Boyer, en Marchello Marstianni.

Volkswagenfabriek in de V.S.

Berlijn. — De directeur-generaal van de Volkswagenfabriek, dr. Nordhoff heeft medegedeeld, dat de amerikaanse fabriek van de Volkswagenwerke over ongeveer een jaar met de produktie van het exportmodel zal beginnen. De Volkswagenwerke zullen dan de eerste Europese automobielfabriek zijn, die in de Verenigde Staten een eigen produktie heeft. Dr. Nordhoff acht de kansen voor de in de Verenigde Staten gebouwde Volkswagens op de amerikaanse markt goed. Op het ogenblik produceren de amerikaanse autofabrieken n.l. geen kleine auto's meer. Van de zijde van de amerikaanse fabrieken en autoriteiten worden geen moeilijkheden verwacht.

Mottram wordt prof

Londen. — In een brief aan de Britse tennisbond hebben Tony Mottram de beste speler van zijn land na de oorlog en zijn vrouw Joy meegedeeld dat zij besloten hebben de gelederen der amateur te verlaten en profs te worden.

Mottram, die thans 35 is, is geregeld voor Engeland in de Davis Cup competitie en in andere internationale wedstrijden uitgekomen, tot deze zomer toen hij niet gekozen werd voor de ontmoeting met Italië. Zijn echtgenote, Joy Mottram-Gannon, kwam herhaaldelijk voor Engeland uit in de wedstrijden om de Wightman Cup. Zij heeft successen geboekt in tal van tournooien en kampioenschappen, zowel in de enkel- als in de dubbelspelen.

Twee boeken over Georges Bernanos

De invloed van zijn jeugdjaren op zijn denkbeelden

(Van een medewerker)

Kort geleden vestigde een artikel van Jacques Madaule mijn aandacht op twee boeken, welke vrijwel gelijktijdig van de pers kwamen en die beide de figuur van Georges Bernanos tot onderwerp hebben. Het eerste werd geschreven door Albert Béguin en verscheen bij de „Editions du Seuil", het tweede is een studie van Louis Chaigne en werd uitgegeven door de „Editions Universitaires".

Nu is het merkwaardige, dat waar Béguin en Chaigne van een totaal verschillend standpunt uitgaan, zij het op de voornaamste punten toch volkomen met elkaar eens zijn. Dit bewijst dus wel, dat hun boeken elkaar onderling uitstekend aanvullen. Draagt Béguins studie het karakter van een biographie, waarin Bernanos' goede en minder prettige eigenschappen onverbloemd worden belicht, Chaigne daarentegen is didactisch te werk gegaan, waarbij hij gaarne enige reserves in acht neemt.

ROMANCIER SACERDOTAL

Ziet Béguin in zijn rijk verluchte publicatie Bernanos' oeuvre tegen de achtergrond van de auteur, in Chaigne's werk — dat geen enkele illustratie bevat — wordt precies de tegenovergestelde methode gevolgd en de schrijver geschetst aan de hand van diens geschriften. Om Bernanos goed te begrijpen, aldus Béguin en Chaigne, moet men terug gaan tot diens in Artois gesleten jeugdjaren en tot de tijd, die hij op het „Institut Catholique" heeft doorgebracht. Genoemde perioden hebben namelijk zo'n grote invloed op zijn ontvankelijk gemoed uitgeoefend, dat hij in zeker opzicht altijd [illegible] is gebleven. Levende in de veilige beschutting van het ouderlijke huis en daarna in die van het „Institut", meende hij dat de wereld nog zo slecht niet was, totdat het fatale jaar 1914 hem ruw met het lijden en de dood confronteerde. Deze ontdekking greep h[illegible] dermate aan, dat zij haar stempel zowel op zijn romans als op zijn vlugschriften zou gaan drukken.

Dat de bekende René Lalou een zelfde opvatting is toegedaan, blijkt uit de veel-zeggende passage uit diens „Histoire de la Littérature française contemporaine": „Qui s'étonnerait que Bernanos soit demeuré attaché à une enfance aussi riche en visions avec la tendresse jalouse et scrupuleuse, qui nous émeut très profondément? Cette voix de l'enfance, son ambition serait de la faire entendre dans ses livres; mais il se heurte à l'obstacle, qu'il a défini impitoyablement: **on ne parle pas au nom de l'enfance, il faudrait parler son langage."**

In zijn artikel heeft Madaule er terecht op gewezen, hoe het wereldbeeld, dat Bernanos zich als kind had gevormd, geheel en al beheerst werd door de geestelijkheid. Aan de leerstellingen van de Kerk heeft hij nooit één ogenblik getwijfeld en de priester was hem een geroepene tot het hoogste ambt, dat wil zeggen: een middelaar te zijn tussen God en het schepsel en tussen de natuur en het bovennatuurlijke. Als zodanig onderscheidde Bernanos hem dan ook van de gewone stervelingen. Dit impliceerde, dat hij de faits en gestes van de clerus steeds met grote verwachting gade sloeg, maar ook van tijd tot tijd met bange vrees in het hart, waarachter ontstemming en verontwaardiging schuil gingen. Had de priester niet de opdracht de gelovigen de rechte weg te wijzen en op welke manier kweet hij zich nu van deze taak?

Volgens Béguin werd het gedachteleven van de auteur ook in sterke mate beïnvloed door het geheimenis van de dood, dat hem reeds als kind bijzonder intrigeerde. Vandaar de vele sterfscènes, die wij in zijn diverse romans aantreffen en waarvan wij willen noemen het heengaan van de abbé's Donissan, Cénabre en Chevance en voorts het overlijden van de bekende „Curé de Campagne", van figuren als „Chantal de Clergerie", „Mouchette" en niet te vergeten het verscheiden van „Monsieur Ouine". Dit was eveneens de reden, waarom hij in de tijdens zijn laatste ziekte geschreven „Dialogues des Carmélites" zulke aangrijpende bladzijden aan de doodstrijd heeft gewijd.

Wie hieruit de conclusie mocht willen trekken, dat de dood hem eigenlijk fascineerde, zou zich te enen male vergissen, want Bernanos had het leven hartelijk lief en zijn gulle lach bewees menigmaal dat hij de vreugde van het bestaan geenszins versmaadde.

„Quand je serai mort", zo liet hij zich eenmaal ontvallen, „dites au doux noyaume de la terre, que je l'amais plus que je n'ai jamais osé dire!" Toch heeft de vrees voor de dood nimmer het laatste woord bij hem gehad. Als gelovig katholiek wist hij dat het leven een soort pelgrimsreis is, gebonden aan een bepaalde tijd en dat ons straks aan gene zijde van het graf — de rechtvaardige Rechter wacht. Maar deze Rechter heeft niet alleen zelf de dood gekend, Hij is ook als eerste uit de doden opgestaan en zijn glorievolle verrijzenis houdt de belofte van onze eigen opstanding in. En wanneer ons in het bange ogenblik van de dood niemand meer helpen of vergezellen kan, dan zal Hij ons genadig ter zijde staan.

Deze diep gewortelde overtuiging verklaart tevens, waarom Bernanos nooit zonder uitzicht [illegible] hoop over de dood heeft geschreven, maar deze als het ware met de kinderjaren in verband bracht die immers ook een belofte voor de toekomst inhouden.

De mogelijkheid dat de levensdraad op elk moment van de dag kan worden afgesneden, [illegible] trustte Bernanos niet, integendeel: dit risico maakte voor hem de waarde en de betekenis van onze existentie uit. Voor zijn speelse Latijnse geest was het leven een soort van avontuur, een zoeken naar het Rijk van God, waarvan de „doux royaume de la terre" slechts een zwakke afspiegeling was. Mochten wij in de jeugdjaren een glimp [illegible] dit Rijk opgevangen, ouder geworden, verloren wij het uit het oog, om het door de dood weer voor goed in ons bezit te krijgen.

Naar Béguins opvatting is Bernanos vóór alles een „romancier sacerdotal" geweest en niet een schrijver, die de „roman sacerdotal" in Frankrijk geïntroduceerd heeft. Dat deze visie volkomen juist is, tonen de voortreffelijke beschrijvingen aan van kerkelijke milieu's, welke wij aan deze letterkundige te danken hebben en die successievelijk in herinnering roepen de moedige pastoor de Torcy, de kanunnik de la Motte-Breuvon, die te veel man van de wereld is [illegible] zijn ontroer[illegible] te laten blijken; de welsprekende aartspriester; de [illegible] de uitwassen der [illegible]heid vreest; de figuur van Dufétry, die [illegible] last not least de pastoor d'Ambricourt, de jonge geestelijke uit de Pas-de-Calais, die elke avond troost zoekt in zijn dagboek.

Wanneer men vragen zou, waarom Bernanos zich zo vaak met priesters heeft beziggehouden, dan luidt volgens Madaule het antwoord „omdat hij zowel voor zich zelf als voor de geestelijken het voornaamste in deze wereld gelegen achtte [illegible] de zorg voor het zieleheil en in de liefde tot de medemens."

Zo hebben dan Béguin en Chaigne ons met hun boeken weer nader tot een auteur willen brengen, wiens naam onverbrekelijk aan de Franse letterkunde verbonden is en van wie de critic[illegible] Adré Rousseaux getuigde dat hij één van de twee of drie romanschrijvers is die gelezen verdienen te worden....

Deze meneer dooft in enkele ogenblikken een carburatorbrandje met behulp van de inhoud van deze „Pikkelo-Caramba-blusser". Dit handige apparaatje is niet groter dan een conservenblikje, terwijl de inhoud voldoende is om motorbrandjes met succes te bestrijden. Het grote voordeel van deze Duitse vinding is het kleine volume van dit brandblus-apparaat, zodat er in iedere auto wel een plaatsje voor is te vinden.

Coupe d'Europe voor Hockeyers

Den Haag. — Een van de belangrijkste besluiten van de bestuursvergadering van de internationale hockeyfederatie (FIH) onder leiding van jhr L. J. Quarles van Ufford, is geweest het instellen van een hockeytournooi om de „Europa Cup".

De wedstrijden om de „Coupe d'Europe" zullen steeds over twee jaren worden verdeeld. Aangezien in het komende jaar de Olympische wedstrijden op het programma staan, zal pas in het voorjaar van 1957 worden begonnen met deze Europese competitie.

De competitie zal worden gespeeld volgens het Davis Cup-systeem, waarbij voor de eerste ronde Europa verdeeld wordt in drie zones: Noord, West en Oost.

Mens of Wolf?

door [illegible] Rutgers van der Lo[illegible]

[illegible] was misschien achttien jaar. Hij keek zo nu en dan schuw naar de schrobbende vrouwen, maar hij veroorloofde zich geen enkele vrijheid zoals de anderen. Hij zocht de leiding na en. [illegible] veegde hij van een richel tamelijk hoog aan de wand wat kleine metalen dingen. Het rinkinkte op de houten vloer.

Erlof's moeder keek. Het waren een paar IJzeren Kruisen, onderscheidingen in de oorlog verleend voor dapper gedrag. Ze waren eens de trots geweest van Duitse soldaten; misschien ook niet, misschien waren deze versierselen met minachting en razernij of in wanhoop en teleurstelling door de gewonden die hier vroeger hadden geleden, door de zaal gesmeten. Hoe dan ook, ze hadden lang daar op die richel gelegen en nu keek een Russische jongen naar met glinsterende ogen.

Maar de andere drie waren er ook. Ze kwamen er begerig op af, kregen de médailles voor zijn neus. Nu ja, één mocht hij er wel hebben en de oudste smeet hem een IJzeren Kruis toe dat nog eens op de grond viel voordat het in zijn zak verdween. De Duitse vrouwen hadden ontzet toegekeken, ze hadden altijd een heilig ontzag gehad voor oorlogsonderscheidingen. Erlof's moeder beet zich op de lippen en keerde terug naar haar emmer met vuil water. Zij wist niet wat zij er [illegible] moest vinden. Zij haatte IJzeren [illegible]sen, toch waren ze met bloed en [illegible] betaald en het eind van de droom [illegible] menige behekste Duitser was wel [illegible] hard. Maar een paar Russische [illegible]renjongens hadden weer een stuk speelgoed.

Zij haalde schoon water. Op het portaal, bij de kraan, stoof haar een soldaat voorbij met een zwart kledingstuk in de hand. Twee anderen vlogen hem na en hadden hem na vijf meter te pakken. Samen rukten ze aan de zwarte jas. Het was het rokcostuum van de oude Duitse dokter die het mee naar het Westen had willen nemen. De mannen rukten en de jas kraakte, één trok aan een mouw die er langzaam uitscheurde, de andere twee aan de lange panden, die vroeger om de benen van de oude dokter hadden gefladderd. Erlof's moeder draaide langzaam de waterkraan dicht, haar emmer was vol, zij hoorde het aan het geluid, maar er naar kijken deed zij niet, want zij had het nachtmerrie-achtige gevoel dat zij de oude dokter daar zelf uiteen zag trekken.

Zij wist dat hij niet meer leefde, het transport was indertijd gebombardeerd en zijn eind was vreselijk geweest. Nu leek het alsof zij hem met eigen ogen voor de tweede keer zag sterven.

Op de straat brandde een groot vuur, met vuile rook. Daar werd alle vuilnis en rommel verbrand die uit alle hoeken en kasten was gekomen, die alle vloeren had overdekt en in alle reten was blijven hangen. Een gemene stank drong door de open ramen en vermengde zich met de lucht van lysol en nat hout.

Tegen het eind van de middag kwam de Russische dokter op inspectie; hij was een kleine, oudere man die niet paste in zijn uniform, hij heette Julavsky en hij sprak uitstekend Duits. Zijn vrouw was een veel jongere Oostenrijkse, zij was meegekomen en ook zijn zoontje van vijf jaar. Ze waren aan de overkant in de woning boven de geplunderde horlogemakerswerkplaats getrokken, waar nu een oude Poolse suikerbakker huisde en met zijn vrouw noga brandde. Erlof's moeder, die met een oude lap en een prop Russische kranten ramen stond te lappen, zag dokter Julavsky een pakje noga kopen met zijn kleine jongen, voordat hij de straat overstak naar het hospitaal. — Hem kan ik wel iets vragen, dacht ze.

Toen hij door de zaal kwam, waar zij met vier andere vrouwen aan het werk was, ging zij naar hem toe:

„Dokter, we moeten binnen twee dagen klaar zijn. Maar dat kunnen we niet als we telkens worden lastig gevallen, als het beddegoed dat we hebben gewassen weer bevuild wordt en als we geen gereedschap krijgen om mee te werken."

Hij keek haar onderzoekend aan, zij was groter dan hij en haar fiere houding deed haar nog langer schijnen dan zij was. De blik van haar opvallend blauwe ogen was uiterst beheerst en haar mond stond vastberaden. — Wat een prachtmens, dacht dokter Julavsky. Zij zou een leger kunnen commanderen.

„Nog andere klachten?" zei hij hardop.

„Nee," zei ze trots.

„We zullen zien," beloofde hij vaag.

Maar van dat ogenblik af werden ze betrekkelijk met rust gelaten. Het werk vorderde en de volgende avond stonden honderdtwintig geschrobde britsen in schone ontsmette ruimten en met redelijk schoon beddegoed op de gewonden te wachten. Die nacht kwamen de transporten.

Maar die zelfde avond — het was de derde dag dat de nieuwe bezetting er was — werden in het Duits mededelingen door de luidsprekers gedaan. Als een lopend vuurtje bereikten ze de verst afgelegen huizen tegen de berghellingen en in de kleine zijdalen.

Omdat er zich ernstige ongeregeldheden hadden voorgedaan tijdens de drie dagen van het ontbreken van een Russisch commando, waren strafmaatregelen overwogen. Maar men wenste een goede verstandhouding te kweken. De Duitse bevolking werd de gelegenheid geboden haar goede wil te tonen. Er moesten voor hospitaalgebruik binnen twee dagen drie honderd pond koppen van lelietjes van dalen vergaard zijn. Lukte dat niet, dan zouden verdere maatregelen overwogen worden.

Drie honderd pond koppen van lelietjes van dalen, nù, terwijl ze bijna waren uitgebloeid. Het sap dat er uitgeperst werd zou bruikbaar zijn voor een of ander doel. Welk doel? Niemand wist het. Iedereen voelde het bijna hopeloze van deze opdracht.

Honderden mensen, vooral vrouwen en kinderen, zwermden de volgende morgen na zonsopgang de bossen in die tegen de berghellingen lagen. Het zag er alles zo vreedzaam en liefelijk uit; de vele honderden stemmen verloren zich in de wijdheid en de stilte van de diepgroene, zomerse bossen, waar nu van alles bloeide behalve juist lelietjes van dalen. Hier en daar echter stonden ze nog; op de donkerste koele plekken waren nog de meeste, kleine kinderen kropen onder de takken van sparren en zochten op hun knieën tussen mos en hoog opgeschoten struiken. De moeders droegen manden en zakken, die zich langzaam, heel langzaam vulden. De geur, die in het begin zo verrukkelijk was geweest, werd langzamerhand bedwelmend, en tenslotte zo zoet en wee voor al die kinderen en mensen met hongerige magen dat er enkelen onpasselijk werden. Kinderen vielen op het mos in slaap en moesten worden wakker gemaakt om verder te gaan.

(Wordt vervolgd)

Oud vice-president van Argentinië stelt gedrag van Perón aan de kaak

Buenos Aires. — Schout-bij-nacht Alberto Teisaire, voormalig vice-president van Argentinië en oud-leider van de raad van bestuur van de Peronistische partij, heeft verleden week Donderdag op band en film een verklaring voor president Lonardi in het regeringspaleis vastgelegd. In deze bittere beschuldiging, waarvan het Argentijnse volk via de radio, televisie, de pers en in de bioscopen kennis kon nemen, zeide Teisaire, dat Perón al zijn vrienden in de steek had gelaten, toen de revolutie uitbrak.

In het vlijmscherpe verwijt tegen Perón zeide Teisaire verder: „Het gedrag van Perón als staatsman, zijn trouweloosheid jegens degenen, die in hem geloofden, zijn lafhartig en schaamteloos weglopen voor zijn tegenstanders, door de regering en zijn medewerkers (ik zeg niet: zijn vrienden, omdat hij nimmer vriendschap gekend heeft) aan hun lot over te laten, hebben het mij mogelijk gemaakt de houding aan te nemen, die ik aangenomen heb. Er is voor mij geen reden om achting te hebben voor iemand, die deze voor niemand had en evenmin voor het lot van zijn land, dat hij naar willekeur bestuurde. Sommigen vragen zich misschien af, waarom ik bij het aanschouwen van zoveel morele corruptie en schandaal om me heen, Perón niet rechtstreeks aan de kaak stelde als de verantwoordelijke. Maar het systeem, dat hij schiep, sloot alle deuren voor elke mogelijke opstand, critiek of afscheiding van de zijde dergenen, die het niet onvoorwaardelijk met zijn denkbeelden en plannen eens waren. Hij, die zijn stem durfde verheffen tegen uitgevaardigde bevelen of deze twijfelend gehoorzaamde werd terstond aangemerkt als verrader en samen met zijn gezin vervolgd. Het deerde niet, of een opstandige een schone staat van dienst had. Om het tegengestelde te beweren en „bewijzen" te voorschijn te brengen, dat hij een misdadiger, een oplichter en een verrader is, was gemakkelijk in een bewind zonder scrupules en zonder geweten".

Met achting bejegend

„Ik ben gearresteerd en in afzondering gehouden door de revolutionnaire beweging (van Lonardi), maar ik wil geboekstaafd laten het feit, dat ik met alle achting werd bejegend. Ik kon het land hebben verlaten of asyl gezocht in de een of andere ambassade, maar ik heb de voorkeur aan gegeven hier te blijven en niet het schandelijke voorbeeld te volgen van Perón, die na ons bedrogen en in de steek gelaten te hebben, naar een buitenlandse oorlogsbodem vluchtte. Dit is niet minder dan verraad jegens zijn partijgenoten, zijn landgenoten en zijn land.

Hij was bang

Ik acht mij verplicht het gedrag van Perón aan de kaak te stellen, die het bloed van Argentijnse arbeiders, militairen en burgers heeft laten vloeien, zodat hij vluchten kon nog vóór de teerling was geworpen. Hij vluchtte, terwijl de arbeiders nog om hem riepen en hun levens voor hem gaven.

Perón was bang zijn eigen leven voor de arbeiders bloot te stellen. Hij verzaakte de Peronistische Partij, zijn eigen partij, die hem immer trouw en offervaardig had gevolgd. Hijzelf wist niet trouw te zijn en zich op te offeren voor zijn partij. Ook keerde hij de vrouwen van zijn partij de rug en zij geloofden in hem, ofschoon hij nimmer in haar geloofde. Hij zocht bescherming van een vreemde vlag, een uniek evenement in de geschiedenis van ons land. Twee andere constitutionele presidenten van Argentinië, die door revolutie werden omver geworpen — Irigoyen en Castillo, hebben ondanks hun leeftijd de toestand onder het oog gezien en de verantwoordelijkheid aanvaard. Ondanks al zijn aanspraken op manlijkheid en moed was Perón niet in staat zijn verantwoordelijkheden tegemoet te treden. Hij was bang. Wat een voortreffelijk voorbeeld van een „leider", „bevrijder", dat wij verafgoodden. Ik zeg dit in het vertrouwen, dat ons volk het in de toekomst niet op zich zal nemen een valse afgod als Perón binnen te halen".

Na te hebben verklaard, dat hij er persoonlijk niets voor voelde zich te onttrekken aan enigerlei verantwoordelijkheid of beschuldiging, die tegen hem mocht worden ingebracht, zeide Teisare: „Om het volk en de instellingen naar zijn willekeur te buigen, schiep en legde hij door zijn gezag als staatshoofd een systeem op in de geest van de ergste totalitaire regiems en organiseerde hij een ongekend systeem van verdrukking. Onder het mom van democratische idealen bouwde hij een stelsel van persoonlijke overheersing, dat zijn weerga niet kende", aldus Teisaire.

Lichtsnelheid

Volgens Rush van de Technische Hogeschool van Texas staat het licht vast dat de snelheid van het licht (waarop o.m. Albert Einstein zijn relativiteitstheorie baseerde) constant is. In 1906 werd die snelheid vastgesteld op 299.781 kilometer per seconde. Het gemiddelde van de metingen tussen 1906 en 1941 (die uiteraard veel nauwkeuriger konden zijn dan de voorgaande) bedroeg 299.776,5 kilometer per seconde. Het gemiddelde van de nog nauwkeuriger metingen tussen 1950 en 1954 was 299.791,3 kilometer per seconde. Het verschil tussen de laatste twee getallen bedraagt dus 15 kilometer, waarvoor Rush — ondanks de toegenomen precisie der metingen — geen oorzaak weet aan te wijzen. De metingen in de komende tien jaar zullen het antwoord moeten geven op de vraag of de lichtsnelheid niet constant is. Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan zou — nog altijd volgens Rush — dit de fundamentele problemen omtrent het wezen van het heelal in een nieuw en verrassend licht kunnen zetten.

Duur atoomgrapje

Buenos Aires. — Het Argentijnse project van „Atomen voor de Vrede", waarover een trise Perón vier jaar geleden sprak, werd in Buenos Aires beschreven als „de atoomgrap van de eeuw".

Technici van de nieuwe voorlopige regering hebben verklaard, dat het plan een droom was, die het land ongeveer 1 milliard peso's heeft gekost.

De regering Perón kocht dure installaties en installeerde die op een geïsoleerd eiland in het Hoeapi-meer. De uitvoering van het plan berustte bij dr Ronald Richter, een Oostenrijks geleerde, die hiertoe door Perón was aangezocht. Richter heeft echter nooit geweten, hoe hij de dure installaties in de zwaar bewaakte fabriek moest gebruiken. Wel werd de fabriek tien keer afgebroken en weer opgebouwd.

Vele Argentijnse geleerden weigerden de „theorieën" van Richter te aanvaarden en werden daarom ontslagen. Richter werd gearresteerd, maar na een ondervraging weer vrijgelaten.

De Argentijnse bladen schreven, dat het atoomproject van Perón alleen bedoeld was om de aandacht van het volk af te leiden van de economische moeilijkheden.

Gloeilamp

Een Amerikaanse uitvinder Adolph Bunnor, heeft een gloeilamp ontworpen, die geen schroef- of bajonetsluiting heeft. In de fitting wordt een kleine magneet ingebouwd en de gloeilamp heeft een stalen plaatje. Het magneetje is vervaardigd van Alnico, een nieuw magnetische legering. De vroegere koperen schroefhuis van de lamp wordt nu van glas. Een van de voordelen van deze lamp is dat men haar zonder draaien gewoon in de fitting kan laten glijden.

De politieke situatie in Italië

De ultra-rechtse partijen willen een blok vormen

De regering-Segni steunt slechts op een kleine meerderheid

(Van onze Romeinse correspondent)

Wat de heer Amintore Fanfani, de secretaris der Democrazia Cristiana, in het schild voert, interesseert zowel degenen, die de beschouwende en meningvormende taak in het Italiaanse politiek bestel hebben als hen, die tot actief handelen daarin geroepen zijn. Er zijn al heel wat speculaties over ten beste gegeven.

Onlangs is er iets gebeurd, dat, in verband gebracht met de gehele situatie, verhelderend kan werken.

De leiding van de neo-fascistische partij en die der nationale monarchisten trachten tot een verbond te komen, een afspraak tot overleg en gelijk handelen, zoals reeds sinds 1945 tussen de socialisten van Nenni en de communisten bestaat. Dat is dus een poging tot rechtse blokvorming. Wanneer deze slaagt, wordt er feitelijk een kamerfractie geboren, die over ongeveer 65 zetels beschikt, dat is 11% van het totaal. Het is niet aan te nemen, dat deze verloving zó maar geprobeerd wordt. Ziet hier een werkhypothese.

Amintore Fanfani denkt vooruit

Fanfani weet even goed als Togliatti, dat het voorlopig nog lapwerk zal blijven in het politieke atelier: de zetelverdeling in het parlement is zo, dat het leven van de regering blijvend afhangt van slechts enkele elementen. Beiden, christendemocraten en (sociaal-) communisten streven naar een eclatant succes bij de volgende verkiezingen in 1958, een succes, dat, of de D. C. de absolute meerderheid zal geven of de partijen zal dwingen de sociaalcommunisten als partners in de regering op te nemen. Legaal aan de macht komen, is nog steeds Togliatti's richtsnoer van handelen.

Fanfani heeft daarom alles op de Democrazia Cristiana gezet, zowel als machtsapparaat, als politieke school en als interne organisatie. De bestrijding van het communisme immers ligt niet alleen op het ideologisch en het sociale vlak in Italië, maar sterker dan in enig ander westelijk land, óók op disciplinair en organisatorisch gebied. De partij is dus bij hem nummer één, de volgende verkiezingen nummer twee. Voor zover het in zijn macht ligt, tracht hij de tijd, die ons nog van 1958 scheidt, zo goed mogelijk voor het land te doen verlopen.

Scelba's positie was te zwak geworden.

Door de zaak Montesi en de infame lastercampagne van extreem links is hij in de ogen van het volk moreel ten onrechte overigens, gecompromitteerd. In enige details heeft hij niet altijd even tactisch gehandeld, bijvoorbeeld door het veel te laat ontslaan van minister Piccioni. Dan waren er enige principiële punten van meningsverschil die rezen onder de coalitiegenoten, die Scelba bezwaarlijk kon oplossen zonder terstond als windhaan te worden uitgekreten. De oppositie heeft hem, als exponent van het vier-partijen-systeem, van meet af aan vervolgd en nu vond Fanfani het tijd voor den hem te vervangen. Heeft de leider der christendemocraten nog met de gedachte gespeeld voorlopig steun te zoeken bij Nenni door de creatie van een zuiver christendemocratisch kabinet, dat op de welwillende onthouding der sociaalcommunisten kan rekenen? Al tientallen malen is er naar Nenni gevist, wat op zich zelf nog zo dwaas niet is, mits deze zich zou ontvoogden van Togliatti en het Moskouse oppercommando. Maar het dit jaar gehouden socialistencongres te Turijn hield vast aan de samenwerking met de communisten en het recente interview van de Pravda met Nenni deed de deur dicht.

Met de monarchisten, de partij der zuidelijke landjonkers en hun aanhang samengaan, zou psychologisch het domste zijn, wat de D.C. kan doen, nu met man en macht aan de landhervorming gewerkt wordt en dus de vier-partijen-vorming [illegible] Fanfani maar weer de coalitie [illegible] formule. De keuze van de voortreffelijke [illegible] op de inderdaad [illegible] minister Segni, de man, onder wiens [illegible] landbouwbewind de wetten tot [illegible] en [illegible] tot stand kwamen [illegible] van de landbouw [illegible]. Als noot zij hierbij aangetekend, dat hij, grondbezitter in zijn geboorteland Sardinië, zich en zijn ouders tot de eerste „slachtoffers" zijner maatregelen maakte.

Ongetwijfeld staat het kabinet-Segni er iets beter voor, dan dat van zijn voorganger. De oppositie, die het hem zelf toeschrijft, dat Scelba werd heengezonden, beschouwt de regeringswisseling zo'n beetje als zijn overwinning. De wrijvingen tussen de samenwerkende partijen zijn voor het ogenblik uit de wereld geholpen. Segni is thans [illegible] een man van weinig woorden en van weinig beloften. Maar hij kan zeggen, dat hij geen [illegible] beloofde, altijd door hem volbracht werd. Verder blijft, als reeds vermeld, ook zijn positie zwak door de geringe kamermeerderheid, waarop hij kan steunen.

Terugkomend op de pogingen, om uiterst rechts doet om tot een verbond ten front te geraken: een verbond van monarchisten en neo-fascisten heeft veel weg van een levensverzekering. De strijd immers, van de groten, de christendemocraten en de sociaalcommunisten, tot versterking van hun zeggingschap door de volgende verkiezingen, zal in het aantrekken van de stemmen niet slechts ten koste van elkaar gaan, maar automatisch ook van de zwakke partijen. Ceteris paribus kan dan het resultaat nog wel tegen vrezen, dat de kleine [illegible] maar net valt te [illegible] democratische middenpartijen omgebracht zullen worden. Daarmee zou een waardevol element uit de politieke samenleving verdwijnen, waardevol uit het oogpunt van de democratische choc des opinions. Het perspectief verder van een soort drie-partijen-stelsel, waarin de ene groepering totalitair is, de tweede besmet en alleen de derde regulair democratisch, lokt niet bijster.

Voor een hergroepering van krachten zullen twee dingen nodig zijn: het terugdringen van de communisten en een grotere politieke rijpheid en inzicht van de doorsnee kiezer. Zonder nu zijn pogingen om het tweede te bevorderen te willen ontkennen, ziet het er naar uit dat Fanfani zijn krachten vooral op het eerste wil concentreren.

Dit alles is slechts een werkhypothese, die een aannemelijk beeld geeft van Fanfani, de man, die vooruit denkt en van schijnbare tegenstrijdigheden in zijn handelen. Het verloop der gebeurtenissen zal het bewijs voor de juistheid [illegible] onderstelling moeten geven.

DUITSERS KEREN UIT RUSLAND TERUG

Fakkeloptocht en vrijkaartjes voor gerepatrieerde gevangenen

6000 MARK PER MAN

Berlijn. — De tweede groep van de 8.800 Duitse krijgsgevangenen, die Rusland beloofd heeft vrij te laten, is in West-Duitsland gearriveerd. Deze tweede groep bestond uit 32 man, onder wie 25 generaals en een admiraal. De eerste groep, die is teruggekeerd, bestond uit 24 generaals. Bij de tweede groep zijn ook vier ingenieurs van de para-militaire organisatie „Todt", die de „Wehrmacht" volgden om wegen en bruggen te bouwen. Vandaag worden weer 32 man verwacht.

De uit Rusland teruggekeerden hoeven over gebrek aan belangstelling niet te klagen.

6000 Marken per man

Een lawine van berichten over speciale hulpacties komt uit vrijwel alle Duitse steden. Zij varieert van berichten over ijlings op touw gezette fakkeloptochten tot aankondigingen, dat de terugkerenden vrijkaartjes voor bioscoop en tram zullen krijgen. De Duitse spoorwegen zullen de terugkerenden een half jaar lang voor een kwart der tarieven laten reizen, zodat zij de kennismaking met 't herleefde vaderland kunnen hernieuwen. Voorts zijn er talrijke aanbiedingen voor drieweekse verblijven in Kurplaatsen, waarvan niet alleen de terugkerenden, maar ook hun families zullen kunnen profiteren. Stedelijke autoriteiten hebben aanwijzingen gekregen om de nieuwe burgers zonder bureaucratische omslag aan werk en woning te helpen. In München worden vrijgekomenen op stadskosten naar het fraaie Starberger See gestuurd om op verhaal te komen: Serenades en optochten staan overal op het programma. De deelneming aan de ontvangst is algemeen. Alle politieke partijen en ook kerkgenootschappen doen er aan mee.

De minister voor de vluchtelingen, Theodor Oberlander, heeft medegedeeld, dat elke uit Russische krijgsgevangenschap teruggekeerde Duitser van de regering een bedrag van 6.000 marken ontvangt. Ook deelde de minister mee, dat de regering onderhandelingen met de Sovjets voorbereidt over de vrijlating van naar schatting 100.000 burgers, die naar aangenomen wordt nog steeds in de Sovjet-Unie geïnterneerd zijn.

De terugkeer der gevangenen heeft in de Bondsrepubliek de lang gevoerde actie voor vrijlating van de nog in Westelijke landen gevangen gehouden oorlogsmisdadigers weer aangewakkerd. Het liberale lid van de Bondsdag, dr Erich Mende, heeft reeds voor de Duitse radio gezegd, dat niet alleen de vijf Duitse oorlogsmisdadigers die nog in de geallieerde gevangenis te Spandau verblijven, maar ook alle 176 veroordeelden, die nog in handen der Westelijke mogendheden zijn dienden te worden vrijgelaten. De Westelijke landen moesten zich volgens hem nu maar aan het voorbeeld der Sovjet-Unie spiegelen. 43 van deze gevangenen werden volgens Mende nog in Nederland vastgehouden. Hij verlangde van de Westelijke landen, dat al deze gevangenen nog vóór Kerstmis worden vrijgelaten. Het hoofdstuk der veroordeling wegens oorlogsmisdaden diende volgens hem tien jaren na de oorlog definitief te worden afgesloten.

Petrofina neemt raffinaderij over

Mülheim. — De Petrofina te Brussel heeft 75 % verworven van de aandelen van de Ruhrbau G.M.B., welke een raffinaderij heeft, die thans stilligt. Deze raffinaderij zal worden gemoderniseerd en productie-capaciteit worden vergroot. De door de raffinaderij vervaardigde producten, voornamelijk benzine en oliedistillatieproducten en stookolie, zullen worden verkocht door een geheel onder toezicht van Petrofina staande verkoopmaatschappij.

Tien dagen op een wrak

De 27-jarige Gerard Lozie, is door een helikopter van de Canadese luchtmacht opgepikt van een viermotorig Yorkvliegtuig, dat aan de oever van een meertje in Noord-Saskatchewan is neergestort. Samen met de 40-jarige gezagvoerder Joseph Cermak van de Associated Airways keerde Lozie terug van een vlucht naar een geheime radarpost in het noorden, waar zij goederen hadden afgeleverd, toen hun Yorktoestel defect raakte.

Een poging om een noodlanding uit te voeren op een meertje mislukte; de machine stortte neer en Cermak werd gedood. Lozie bleef vrijwel ongedeerd.

Tien dagen heeft hij op het halfgezonken wrak moeten doorbrengen, voor hij werd ontdekt. Hij heeft zich in het leven kunnen houden met enkele Poolrantsoenen. Lozie bevindt zich nu in het ziekenhuis van Uranium City, waar hij herstelt van een lichte bevriezing.

Hongerdood

Bij het politie-onderzoek naar de omstandigheden van de hongerdood van een onlangs in Palermo gevonden 80-jarige kluizenaar is gebleken, dat hij eigendommen bezat, waarvan de waarde op een half miljoen gulden geschat wordt....

De politie zegt, dat niemand ooit vermoed heeft, dat Salvatore Aguglia een rijk man was. Hij woonde alleen in een krot aan de rand van Palermo en had een uiterst armoedig bestaan. De politie vond de oude man nadat buren gemeld hadden, dat zij hem misten op zijn gebruikelijke plekje in de zon voor de deur. Gebleken is, dat Aguglia een groot huis en ettelijke grote boomgaarden bezat.

Het spel van bal en voeten

Indien de oude Romeinen het voetbalspel gekend zouden hebben, hadden ze het waarschijnlijk „follis pedumque ludus" — het spel van bal en voeten — genoemd. En mocht een Romeinse Abe Lenstra er, ondanks zijn wapperende toga, kans toe gezien hebben de bal in het doel te jagen, dan heette dat voorzeker geen „goal scoren", maar „follum in portam ingerere".

Dit is de mening van Mgr Antonio Bacci, secretaris van de Latijnse Breven van de H. Stoel, en auteur van het „Lexicon eorum vocabulorum quae difficilius latine redduntur", dat voor moderne woorden een Latijnse vertaling geeft.

Onlangs is van het werk de derde uitgave verschenen, die 10.000 woorden of 3000 nieuwe toevoegingen bevat. De vorige uitgaven werden beschouwd als van onschatbare waarde voor studenten in het Latijn, kerkelijke autoriteiten en die diplomaten, die zich af en toe van het Latijn moeten bedienen.

Mgr. Bacci's lexicon is het resultaat van twaalf jaar arbeid. Een modern woord vergt vaak meerdere woorden wanneer het vertaald wordt in het Latijn. Ook woordspelingen de bedoeling en het algehele onderwerp eisen een uitgebreide verklaring. „Radar" bijvoorbeeld vraagt een uitleg, die twee pagina's omvat. Voor vliegtuig echter vond Mgr Bacci het ene woord: velivolum.

Schip met 2000 telefoons

Amerika's machtigste oorlogsschip is de „Saratoga" Het reusachtige vliegdekschip, de zesde oorlogsbodem die deze naam draagt, werd bezongen als een symbool van de macht van het Amerikaanse volk, besproeid met champagne, zeewater en een regenbuitje en gegroet door elk schip in de grootste haven van het land.

Het schip zal, wanneer het volledig met vliegtuigen en materiaal is uitgerust, ongeveer 196 millioen dollar kosten.

Het nieuwe schip (60.000 ton), dat thans voor 80 procent klaar is, zal niet alleen tal van technische snufjes te zien geven, maar ook veelbelovend zijn voor het comfort van de bemanning. De slaapkooien worden met fluorescerend leeslicht uitgerust, een machine zal voortaan de piepers jassen en de stoelen in de lounges krijgen zachte kussens. Er wordt naar gestreefd om zowel de gevechtswaarde van het schip als het moreel van de bemanning op een hoog peil te brengen.

Het schip heeft een lengte van 1.039 voet en een breedte van 252 voet. Het krijgt een snelheid van 30 knopen en de 200.000 pk zullen een vloot van 100 vliegtuigen en batterijen uiterst effectief luchtdoelgeschut verplaatsen.

Voor het welzijn van de bemanning wordt al het mogelijke gedaan. Iedere kooi krijgt airconditioning. Er zijn een ziekenhuis met 84 bedden, een operatiezaal, vier kamers voor de fourage, twee kapperswinkels, een schoenmakerswerkplaats, drie cantines en ongeveer 2000 telefoons. Waar maar mogelijk zal het systeem van druk-op-deknop worden toegepast.

De eerste „Saratoga" van de marine, een schip van 68 voet en 150 ton, dat 175 jaar geleden werd gebouwd verdween in 1781, toen het zeerovers nazat.

Zware straffen voor Nationalisten

Washington. — Het Amerikaanse Hof van beroep heeft de straffen, opgelegd aan de vier Portoricaanse nationalisten, die in Maart vorig jaar revolverschoten losten in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, waardoor vijf afgevaardigden werden gewond, bevestigd. De drie mannelijke verdachten kregen 25 tot 75 jaar; een vrouw, die men de leidster van de groep achtte, kreeg 16 jaar en acht maanden tot 50 jaar.

Hoe Miss Palermo gekozen wordt

Begrijpt u die 10 procent? En kan iemand verklaren, hoe dit bericht meer speciaal verscheen in de ernstige Osservatore Romano, die wel een grionale politico religioso is, maar, naar beste weten tot nu toe, geen politico satirico?

Het geeft niet, vergeet het. Maar wellicht is het goed dan het volgende te onthouden:

In Palermo is zojuist weer een schoonheidswedstrijd gehouden. Schoonheidswedstrijden bloeien in Italië als de wilde orchideeën achter Montecompatri. Maar Palermo is niet Milaan, Rome, Venetië of Rapallo. In Palermo is men ruimer, grootser, men heeft niet slechts belangstelling voor neuzen, monden en kinnetjes, voor taille-, kuiten- en bustematen. Men stelt de eis aan een uiterlijk zeer gaaf exemplaar van het menselijk soort, dat zij, om voor bekroning in aanmerking te komen, ook blijk moet geven, dat er nog iets in het lokkenkopje zit, een klein weinig meer dan zemelen en poetskantoen. Dus was er een commissie, die bestond uit een actrice, een radiokweel en een filmverzinner. De filmheer begon: bellissima signorina, wie vindt u de knapste vrouw ter wereld? De bellissima keek ontstellend intelligent en fluisterde: Tphrodite, m'nheer. Het was gelijk fout. De heer was verontwaardigd: Aphrodite, Aphrodite, vindt u die mooier dan onze Gina Lollobrigida, onze Sophia Loren?

Weg lint, weg Miss Palermo.

Het pleit voor de schoonheid, dat zij, nu toch alles verloren was, het bij Aphrodite bleef houden. Tenslotte zei de expert wat geprikkeld, dat de ex-candidate geen smaak had, ergor: van toeten noch blazen wist, want zij moest hem maar eens de film tonen, waar die.... e.... Aphrodite ooit een rolletje in gespeeld had?

Kauw krijgt levenslang

Jacob, de sprekende kauw, die bekendheid verwierf als „verkeersvijand nummer een" in het Noord-Duitse plaatsje Varel is in de gevangenis opgesloten. De politie had aan elk lid van het korps het bevel gegeven het beest bij de eerste de beste gelegenhid dood te schieten.

Jacob, die enige weken geleden uit zijn kooi op een boerderij in de omgeving van het plaatsje was ontsnapt, heeft een lange lijst van verkeersmisdaden op zijn geweten. Zijn specialiteit was het aanvallen van wielrijders. Hij maakte een landing op het hoofd van het aanstaande slachtoffer en hakte vervolgens met zijn snavel op het hoofd. Twee wielrijders werden bij een dergelijke aanval gewond, doordat zij van hun fiets vielen.

Het zwarte dier ontzag zelfs op een keer twee paarden niet die voor een wagen liepen.

Nu is het echter uit met de vechtlust van Jacob, want Jacob's eigenaar slaagde er in het dier te vangen en naar het politiebureau te brengen.

De politie gaf de man toestemming Jacob mee naar huis te nemen onder de voorwaarden dat hij het beest zou kortwieken en zijn kooi dag en nacht gesloten zou houden.

Om Jacob's gevangenisstraf wat lichter te maken heeft zijn baas nu maar een vrouwtje voor hem uitgezocht en twee duiven, die hem gezelschap [illegible] maar wat moeten vermaken.

....DRIE MOZART-OPNAMEN

Vioolconcert, belcanto en divertimenti

Nu het Mozart-gedenkjaar steeds meer nabij komt, verschijnen de Mozartopnamen uiteraard steeds veelvuldiger. Er is op het ogenblik een drietal aan te kondigen van uitzonderlijk belang. In de eerste plaats een opname op DGG 16101 LP van het vijfde vioolconcert in A gr. t. K.V. 219, gespeeld door de Russische meesterviolist David Oistrach met begeleiding van de Sächsische Staatskapelle te Dresden onder leiding van Franz Konwitschny. Iedere opname van Oistrach is om zuiver violistische en algemeen muzikale redenen reeds in hoge mate de moeite waard, ook wanneer die eens, zoals de onderhavige, voor discussie vatbaar kan blijken.

Wat Oistrach waarschijnlijk sterk voor **ogen heeft gestaan is de zangerige, lyrische, uiterst cantabele en behaaglijke inslag van Mozart's vioolconcerten. Het onderhavige, dat het vijfde is van een reeks, ontstaan in het ene jaar 1775 te Salzburg, heeft met de andere inderdaad die lyrische inslag gemeen. Oistrach moet dit gevoeld hebben in de factuur van het stuk en daarenboven moet hij het verstaan hebben uit de lessen, die vader Leopold aan zoon Wolfgang terzake gaf. Leopold legde daarin de volle nadruk op het cantabele karakter van de viool. Hij achtte snelle tempi en virtuoos vuurwerk verkeerd. Virtuositeit was natuurlijk wel goed, maar zij moest gematigd worden toegepast, in het karakter van het instrument blijven. Mozart heeft in al zijn vioolconcerten — de viool heeft hem overigens als concertinstrument maar heeft korte tijd geïnteresseerd — deze raadgevingen opgevolgd. Ze zijn zeer intiem en zangerig en vertonen een grote armheid van thematische factuur. Ze zijn eigenlijk veel te goed voor het lege doel van virtuositeitsvertoon, dat zij in het sociabele muziekleven van die dagen slechts behoefden te dienen. Daar is Oistrach ongetwijfeld op af gegaan en zijn volle, warme toon diende hem daarbij. Heel opvallend is de bedaardheid, waarmee hij de finale speelt, die inderdaad niets te maken heeft met een snel virtuoos slotdeel, maar een Frans rondeau is in menuetbeweging, gealterneerd in het midden door een Allegro-„turcquerie", hoofse, onbeschrijfelijk charmante muziek, die wordt afgewisseld door een pittig middendeel, dat sterk verwant is met de lyrische geladenheid van de „Entführung"-muziek. Hoogstens kan men zeggen, dat het een klein teveel is in deze vertolking van Oistrach. De warme verzadigdheid van zijn toon, gevoegd bij de zeer wel verdedigbare bedaardheid zijner tempi, waren op zichzelf wellicht reeds voldoende geweest om de vereiste voordrachtsstijl te bereiken.**

DISCOPHILIE

Ook zoals het nu is, komt men aanzienlijk dichter bij het zeer bijzondere karakter van Mozart's vioolconcerten en inzonderheid van dit Vijfde, dan de meeste andere vertolkingen, die gladder, uiterlijk brillanter en behaagzieker zijn, maar de warme innige toon van deze vertolking niet halen. Mede dank zij de zich prachtig aansluitende begeleiding van Konwitschny en zijn orkest is hier een heel bijzondere reproductie ontstaan.

Uit die zelfde tijd draagt Philips in de populaire Favourite-serie op S 06031 R als onderdeel van zijn Mozart Jubileum-editie, twee Divertimenti bij op een kleine L.P. Het zijn de Divertimenti Nrs. 8 en 9, resp. in F. en Bes, K.V. 213 en 240, gespeeld door de „Bläser Kammermusik Vereinigung der Wiener Symphoniker" onder leiding van Bernhard Paumgartner. De stukken zijn geschreven voor twee hobo's, twee fagotten en twee hoorns, en ze geven enkele voorbeelden van het grote aantal simpele maar niettemin geniale gebruiksmuziekjes, die Mozart als kapelmeester van de vorst-aartsbisschop van Salzburg voor diens feestelijke eetmalen en ontvangsten placht te schrijven. Het zijn werkjes van de jonge meester, prachtig van inventie en makelij, waarin allerlei karakters van volksmuzieken uit Zuid-Duitsland en Oostenrijk verwerkt zijn op de meest hartveroverende wijze. De klank is wat in het Duits genoemd wordt „Dürftig", — zelfs de milde klarinetten ontbraken nog als te nieuw en te modern aan het conservatieve Salzburgse hof. Maar juist in die „dürftige" klank en in deze pretentieloze muziekjes ziet men een tijdsbeeld voor zijn oog verrijzen. De hoofse sfeer van de costuums, de galante conversatie, de geneugten van de tafel en — de blazers op de estrade spelend de goddelijke muziek van de nederige dienaar, hofkapelmeester Mozart, die aan zijn meester de tafelmuziek leverde. Het is eerst aan ons om te ontdekken wát hij daar in werkelijkheid leverde.

In de derde plaats is daar de kleine DGG 17027 LPE met belcantostukken, gezongen door de meesterlijke lyrische sopraan van Hongaars-Zwitsersen huize Maria Stader. Ook zij blijft bij de jonge Mozart uit diezelfde jaren met de beide aria's van Konstanze uit „Die Entführung" t.w. „Matern aller Arten" en „Traurigkeit ward mir um Lose" voorafgegaan door het begeleide recitatief „Welcher Kummer herrscht in meiner Seele", alsmede op de tegenzijde het enkele jaren vroeger in Milaan, geheel onder invloed van het Italiaanse belcanto, geschreven Motet „Exsultate, jubilate" K.V. 165. Men kan slechts verlangen Maria Stader in werkelijkheid te horen. Haar stem en zangkunst zijn van de allerbeste soort, aard en temperament verraden de gezonde, corporele toon van de Hongaarse, die misschien op de duur meer naar de dramatische kant zal evolueren. De grote coloratuur-aria „Martern aller Arten", die Mozart „der geläufigen Gurgel der Mlle. Cavalieri aufgeopfert" heeft, klinkt in haar benijdenswaardige keel overtuigender dan het ontroerende karakterstuk „Traurigkeit" dat als zangstuk toch weer fraai tot zijn recht komt. Het motet „Exsultate", is dan weer een bijzonder hartelijk gegeven brok belcanto, in deze robuuste, Italiaanse stijl uitmuntend verdedigbaar. Ferenc Fricsay en het Rias-symphonieorkest begeleiden de zangeres precies naar haar aard.

L. H.

Meer dan dertig kunstenaars uit de stad en de provincie Utrecht hebben dezer dagen op het St.-Janskerkhof te Utrecht op de markt gestaan. Zij staan er niet om hun werken te verkopen, wel hebben zij getracht de burgerij een inzicht te geven in de schoonheid van de kunst. De foto toont de stand van de kunstenaars Joris Noordhoek en Ernst Vijlbrief, terwijl het publiek kritisch hun scheppingen beschouwt.

Rangoon. — De regering van Birma heeft een nieuw middel gevonden om de invoer van textielgoederen te doen verminderen. Binnenkort gaat zij haar ambtenaren verzoeken in kleren van binnenlandse makelij op het bureau te verschijnen. In de eerste zes maanden van dit jaar heeft Birma voor 30 millioen gulden aan buitenlandse kleding ingevoerd. Er zijn al moeilijkheden met de betalingsbalans.

TELEVISIE

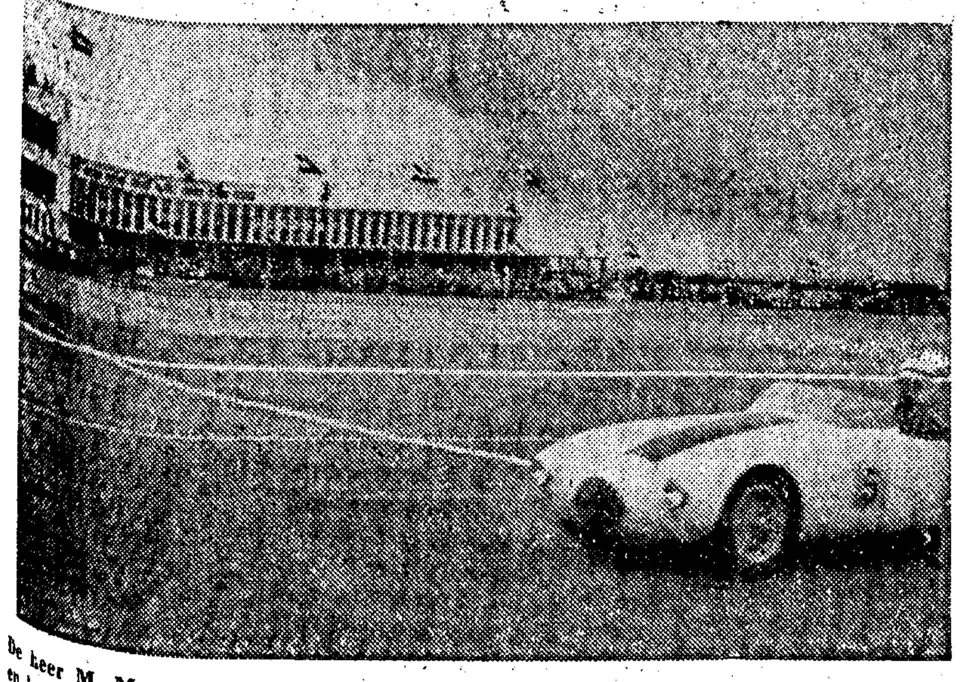
Het is de Bell Telephone Lab. gelukt een systeem te ontwikkelen om televisieprogramma's direct over grote afstanden uit te zenden. Hierbij werd gebruik gemaakt van ultra-hoge frequenties.

OP HET PRINSES BEATRIX VLIEGVELD

De Internationale auto-races waren perfect georganiseerd

Marine-fanfare blies racebaan vol vrolijke tonen

Oranjestad. — De internationale auto-races van de R.A.C. West afdeling Aruba op het Prinses Beatrix vliegveld zijn een enorm succes geworden. Op het afgesproken tijdstip stond alles gereed en niet zodra was het laatste vliegtuig vertrokken of trucks reden over de baan om autobanden in de bochten te leggen en mensen af te leveren, die op de baan moesten markeren. De gehele grote organisatie kwam in beweging en dank zij de goede geest en de prachtige samenwerking van een kleine honderd mensen van deze organisatie heeft men een succes geboekt, welke invloed zal hebben nog vele jaren na 1955.

De heer M. Marcotuli uit Venezuela, snort hier met zijn Osca door de finish en kwam als eerste aan in de A-wedstrijd. Over de 20 ronden had hij 28 min. 35.2 sec. gereden, hetgeen neerkwam op een gemiddelde snelheid van 92.4 km. per uur. De winnaar werd een hartelijk applaus gebracht door de vele toeschouwers.

Schrijven wij R.A.C. West autoraces, dan zit daar automatisch aan vast de naam van dr. P. Groenhart, voorzitter van deze club, die met zijn enthousiasme honderden anderen heeft aangestoken. De pessimisten onder ons liepen successievelijk al over en tijdens de wedstrijden was er geen enkele meer over. Lange tijd tevoren hadden zich reeds velen van een plaatsje verzekerd en toen om half drie des middags de wedstrijden begonnen zaten of stonden er honderden belangstellenden.

Onder luid applaus startten de eerste 9 wagens en begonnen hun 20 ronden, in totaal 40 km. De Marinefanfare had zich inmiddels opgesteld, politiemaatregelen waren genomen en alles liep weer in de beste orde, zoals dit ook het geval was geweest tijdens het bezoek van het Vorstelijk paar. Op sportieve wijze werd er gereden en het was jammer dat sommige voor het einde moesten opgeven door verschillende oorzaken. Als eerste bereikte de finish de Osca gereden door M. Marcotuli uit Venezuela in de tijd van 28 min. en 35.2 sec., hetgeen neerkomt op een gemiddelde snelheid van 92.4 km per uur, als 2e W. R. Constable met een M.G. in de tijd van 28 min. 33.2 sec. of gemiddeld 92.2 km en als 3e D. Brailey met een Jowett Jupiter in 29 min. en 50.9 sec. of gemiddeld 88.5 km.

Door het plubliek werd op buitengewone wijze geapprecieerd dat de Marinefanfare meewerkte en op de haar eigen wijze een schitterende parade met muziek ten beste gaf. De tamboer maître als een ware jongleur de staf hanterende.

Al spoedig kwam de B-wedstrijd aan de beurt en hier groeide het enthousiasme van de grote menigte op merkbare wijze. Met intense spanning volgde met de verrichtingen van de coureurs en toen op sommige trajecten, doch vooral in de bochten dr. Groenhart met zijn Austin Healy enige voorsprong wist te verkrijgen op de Mercedes 300 SL van Chimeri zag men aan de kant een dansende en handenklappende menigte. Chimeri verkende op kennelijke wijze het terrein en de bochten werden hoe langer hoe korter genomen. Zijn vierde versnelling kon hij op de korte baan slechts voor enkele seconden gebruiken, doch op den duur stond het wel vast dat deze wagen als overwinnaar uit het strijdperk zou treden. Jammer was het dat op het laatst de wagen van dr. Groenhart door een lekkage in de koppakking in snelheid verloor en dat daardoor Jas met Austin Healey „Le Mans" voorsprong kon krijgen. Het resultaat was dan ook E. Chimeri in 24 min. 24.5 sec. gemiddeld 105.3 km. p. uur, J. R. Jas in 24 min. 36.8 sec. gemiddeld 104.7 km. en dr. P. Groenhart in 24 min. 43.2 sec. of gemiddeld 104 km. p.u.

De overige prijzen vielen als volgt. Sprintrace C. A. T. Willis met Volkswagen, tijd 47.9, snelheid 90.4 km. p. u., D. Brailey met Jowett Jupiter in 44.5 snelheid 97.7 km. p.u. Mevr. de Vries met Citroën II in 54.4, snelheid 84.5 km. p.u., A. L. Rozendaal met Triumph T.R. 2 in 38.4 snelheid 113.1 km. p.u., Jac. Palm met Ford in 44.1 snelheid 98.6 km. p.u. en M. Neme met Mercury in 37.75 snelheid 115.3 km. p.u. alle respectievelijk in de verschillende klassen naar cylinderinhoud.

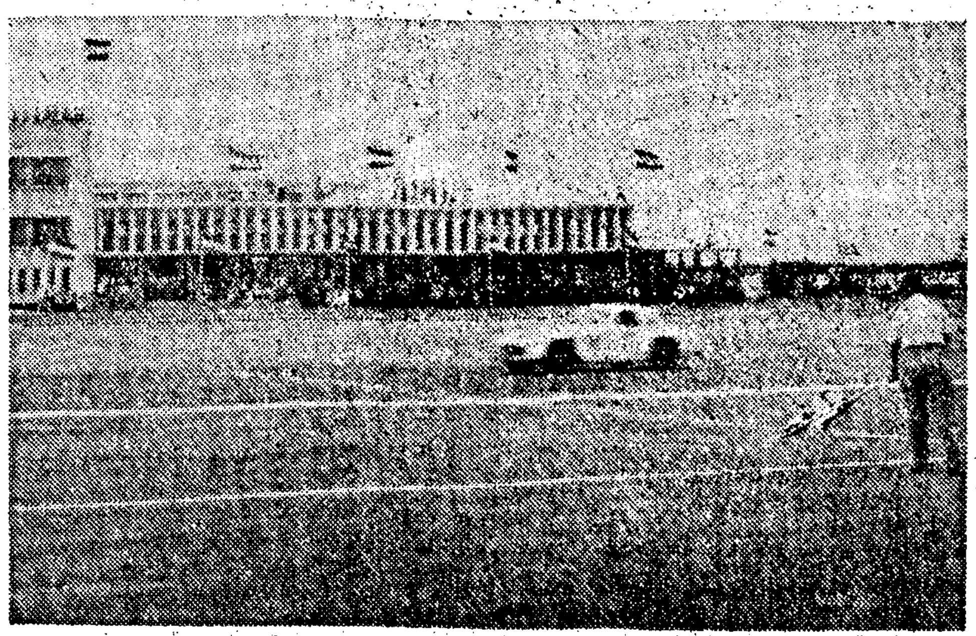
De D-race

De D-race werd gewonnen door 1. M. Marcotuli met Osca in 11 min. 41.2 sec. gemidd. snelheid 113 km., 2. E. Chimeri met Mercedes in 11 min. 51.6 sec. gemidd. 11.4 sec. en 3. N.G. Schild met M.G. in 11 min. 51.6 sec. gemidd. 111.4 km. p.u.

Voor de damesprijs kwam in aanmerking mej. H. Bakker met een Ford Prefect. Des avonds werden de verschillende prijzen uitgereikt door de heer Gezaghebber, mr L. C. Kwartsz in de Club Caribe. Het is er een schitterend feest geworden, dat om 9 uur des avonds begon en de tijd van het einde zullen wij maar niet verklappen. De Sto. Domingo Serenaders van San Nicolaas, een uit lokale krachten bestaande band met uitzonderlijke capaciteiten, heeft tot 12 uur belangeloos gespeeld in een zeer gevarieerd programma, hetgeen niet weinig heeft bijgedragen tot het welslagen van deze prijzenavond.

De autoraces zelf zijn buitengewoon geslaagd en hier mogen wel genoemd worden de maatregelen waardoor het publiek uitermate veilig gesteld was.

De races waren precies op tijd beëindigd, want de hadicaprace werd bekort tot 10 ronden i.p.v. 20. Alle obstakels werden onmiddellijk verwijderd en alle strepen en cirkels welke op het veld waren aangebracht voor deze wedstrijden werden in een ommezien met water afgewassen. Binnen de gestelde tijd was de autorace baan wederom herschapen in een landingsterrein voor vliegtuigen. De deelnemers kon het enthousiasme niet meer ontnomen worden en zijn zeker van plan het volgend jaar terug te komen. Dit eerste experiment is op buitengewone wijze geslaagd en dokter Groenhart liet zich op zeer waarderende wijze uit over het feit dat toch een 100-tal mensen, van verschillende aard, [illegible] samen hebben gewerkt en tot het laatst een sportieve geest hebben bewaard. Het gemeenschapsgevoel is tot het laatst toe gebleven. De technische afdeling werd hier in het bijzonder genoemd voor de geleverde prestaties. Alles en iedereen heeft bijgedragen tot het welslagen, doch wij zouden ons verslag niet kunnen beëindigen alvorens onze grote waardering te weergeven voor het vele en goede werk van het Bestuur, dokter Groenhart, de heer E. G. Oehlers als penningmeester en de heer C. E. Etty als secretaris.

Hier vliegt de heer S. Chimeri, eveneens uit Venezuela, met zijn Mercedes 300 SL door de finish in de B-wedstrijd. Deze maakte de 20 ronden in 24 min. en 24.5 sec. d.i. een gemiddelde snelheid van 105.3 km. per uur, inderdaad een grote prestatie, daar de korte baan voor dit model auto een grote handicap is. Bij de bochten — dit waren er 40 — moest telkens sterk afgeremd worden.

Overstromingen in Griekenland. Na uren van verschrikkelijke regens, waardoor grote gebieden in de omstreken van Athene en Pireaus onder water werden gezet, kon men vaststellen dat meer dan 1500 huizen waren verwoest of geïsoleerd. Eenheden van het Griekse leger boden direct hulp aan de slachtoffers. Foto: Een soldaat waadt tot aan de heupen door het water, met een kind op de arm, dat hij van de dood heeft gered.

Pater Vicaris naar Aruba

W'stad. — Vandaag is de Hoog Eerw. Pater Vicaris L. v. Rooy o.p. naar Aruba vertrokken voor de inwijding van de nieuwe kerk op Brazil en voor het afwikkelen van zaken. Tegen het eind van de week denkt Pater Vicaris op Curaçao terug te zijn.

Wij hebben een broertje bij gekregen

LUIS MIGUEL

John Milton Chatlein

Ardith Filomene

Kliniek Curaçao
23 October 1955

FILMLIGA CURACAO

(vervolg van pag. 2)

sloot aan de grens, als de pilgrim tussen de sheriff en de Mexicaanse bandieten aan de andere kant, dus tussen wet en wetteloosheid, langs de grenslijn rent met èèn voet in elk land.

De pianomuziek bij deze stomme films wordt verzorgd door de Heer W.D.C. Epker.

Toegang uitsluitend op vertoon van geldige lidmaatschapskaart (2e halfjaar seizoen 1954/1955).

Op Woensdag 2 November a.s. des avonds om half negen vindt in het Theater Asiento de volgende filmvoorstelling plaats:

Programma: EEN ZOMER SLECHTS HEEFT ZIJ GEDANST (Hon dansade en sommar) van Arne Mattsson (Zweden, 1952). De wonderlijke vrijmoedigheid der Zweedse films ligt niet in de eerste plaats in het uitbeelden van bepaalde scènes, want daar zijn alle landen sterk in, maar in de strekking die een bijzondere verdraagzaamheid op sexueel gebied pleegt te verdedigen.

EEN ZOMER SLECHTS HEEFT ZIJ GEDANST is het verhaal van een zomeridylle van een jongen en een meisje die in de ban van de lichte nachten in Sint Jan, wanneer het Zweedse landvolk zich blijkbaar overgeeft aan een sterk aan de aarde gebonden feest van Zomerse lust, elkaar in vrije en spontane liefde alles bieden wat Zij maar te bieden hebben. Een film met fijn psychologisch spel, verrukkelijke natuurtaferelen en geheel in poëtische sfeer.

Met Nederlandse onderschriften.

Bonairiaanse hart blijft voor Oranje kloppen

Toch politiek tintje aan voorbereiding tot feest?

(van onze correspondent)

Kralendijk. — Nadat de Koninklijke Gasten en Hun Gevolg Vrijdagmiddag vertrokken waren, nagewuifd door de Honderden die op het vliegveld aanwezig waren, keerde men Playa-waarts waar de bevolking op gulle wijze getracteerd werd. 's Avonds om half negen gaf de Harmonie van Scherpenheuvel een muziekuitvoering in de tuin van het Gezaghebbershuis, dat op schitterende wijze verlicht was. Ook in de Passanggrahan werd er feest gevierd. 's Zondagavond sloot men de feestelijkheden met een prachtig vuurwerk dat in de Sabana gehouden werd. Aanstaande zondag zal ook te Rincón vuurwerk afgestoken worden. De feesten zijn voorbij; de versieringen en verlichtingen zullen vandaag of morgen verwijderd worden; onze straten zullen er weer kaal en donker gaan uitzien; maar het Boneriaanse hart zal door de liefde voor de Vorstin en Haar Gezin altijd verlicht blijven.

Er gaan hier geruchten, dat de Openbare Vergadering van de Eilandsraad, die de vorige week geen doorgang gevonden had, aangevraagd zou zijn geweest door leden van de D.P. niet om te onderhandelen over uitbreiding van de commissie van ontvangst of iets dergelijks, maar om te voorkomen, dat Z. Exc. Minister A. E. Booi en de Vertegenwoordiger van Bonaire in de Staten, de heer L. D. Gerharts, er bij tegenwoordig zouden zijn. Ingeval dit waar is, vinden wij, dat het de hoogste tijd wordt om op te houden met deze politieke kleinzieligheid, die zo nadelig is voor dit eiland. Ook wordt het de hoogste tijd, dat men de betekenis leert kennen van de functies, die de Minister en de Vertegenwoordiger in de Staten bekleden; en hen de eerbied betuigt, die men hen verschuldigd is en waarop zij door hun positie recht op hebben.

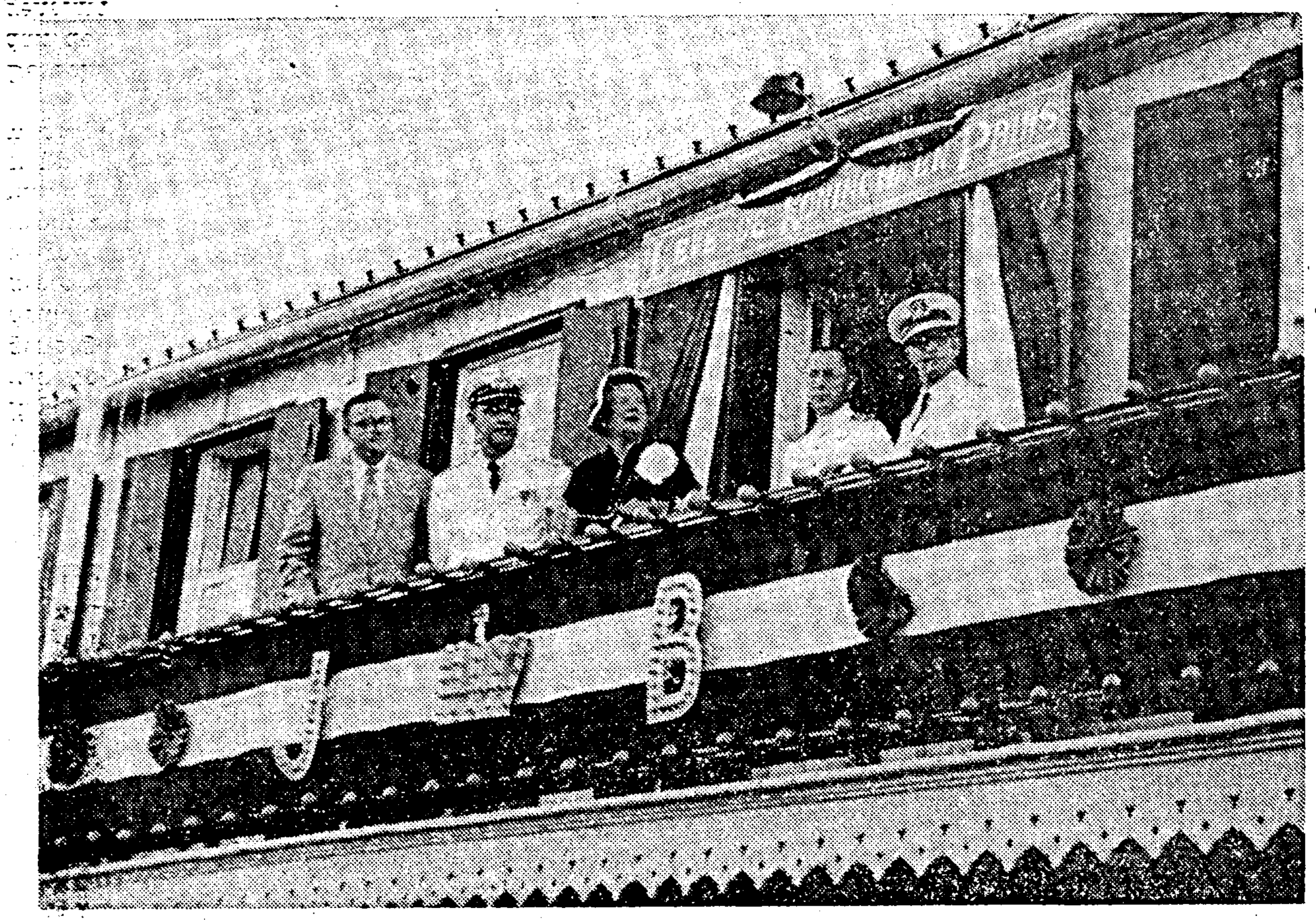
Nog een plaatje van de Gala-receptie op Aruba. Drie dames bieden namens het uit 25 dames bestaande comité Paradero, aan H.M. de Koningin een oorkonde aan. Dit district heeft bijzonder veel gepresteerd voor het Nationaal Geschenk.

BURGERLIJKE STAND

Oranjestad. — Geboren: 22 Sept. dochter van G. E. Simon en Th. Dick; dochter van C. Thielman en E. Arends, 24 Sept. dochter van L. B. Pontilius en M. R. Britten, zoon van J. H. Lampe en A. B. Oviedo, zoon van B. J. Lampe en C. J. Loefstop, dochter van C. Th. Thodé en A. M. Richardson, zoon en dochter van L. R. Luchmun en J. Arrundell, 25 Sept. zoon van C. Croes en J. Koolman, 26 Sept. dochter van J. O. E. Richardson en M. H. Arrendell, zoon van M. E. Stamper, 27 Sept. zoon van C. W. Coombs en M. E. Warner, dochter van G. Lawrence en H. Corion, dochter van E. F. Findlay en V. Cottle, zoon van A. R. Heyliger; 28 Sept. dochter van E. van der Linden en L. M. Barend, 29 sept. dochter van M. B. Geerman, zoon van I. C. Tromp en M. E. Semeleer, 30 Sept. dochter van J. A. Silva en F. Kelly, dochter van E. Angela en M.M. Tromp, dochter van F. Franca en J. L. H. Henriquez, dochter van J. Tromp en T. A. Quandus, dochter van J. B. Raeven en N. C. Thijsen, zoon van T. Geerman en L. Croes, dochter van A. Genser en B. Bislip, zoon van T. P. Todman en S. D. Lee, 1 Oct. dochter van F. Arends en J. Werleman, dochter en zoon van S. Boedhoudt en F. Lopez, dochter van A. M. Heronimo, zoon van P. S. Capriles en J. B. Zuniga, 2 Oct. dochter van I. A. Vasquez en C. Rodriguez, dochter van F. R. Jandor en C. Bermudez, zoon van L. T. Rijke en L. M. Schmidt, zoon van L. Maduro en J. Curiel, 3 Oct. zoon van M. Molina en I. J. Schoop, zoon van J. A. Berg en A. V. Croes, dochter van L. A. Batson en N. E. Gibbs, zoon van J. D. Wester en C. Tromp, dochter van E. Rosel en J. Maduro, dochter van A. Koolman en F. Ras, 4 Oct. zoon van E. van Breet en A. F. de J. Orozco, 5 Oct. dochter van J. A. Maduro en S. Werleman, zoon van E. Wester en L. Kock, zoon van J. A. Bakker en H. Kemmink, 6 Oct. zoon van J. Dirksz en M. R. Franken, zoon van F. Angela en C. Rodriguez, 7 Oct. dochter van N. Loefstop en F. Croes,

Koningin tot rijpere jeugd

Willemstad. — In het wekelijkse Cultureel Centrum Curaçao-kwartiertje voor de Curom, zal hedenavond de redevoering van H.M. de Koningin tot de Rijpere Jeugd, die gehouden is op woensdag 19 oktober in het Peter Stuyvesantcollege, wederom worden uitgezonden. Wij raden onze lezers aan deze uitzending, die om 21 uur plaats vindt, te beluisteren, daar zij van een verstrekkende inhoud is.

„Leve de Koningin en Prins" staat er boven het bordes van de Pasanggrahan op St Maarten. Van links naar rechts: min.-pres. Jonckheer, Gezaghebber Paap, H.M. Koningin Juliana, Prins Bernhard en Z. Exc. Gouverneur Struycken.

Olieraffinaderij te Abadan ondanks zware verliezen toch succesvol jaar

Abadan. — De grote Perzische olieraffinaderij te Abadan heeft in het eerste jaar na de bijlegging van het geschil tussen de Perzische regering en de Anglo Iranian Oil Co. dat zij weer in bedrijf is geweest, een verlies geleden van vele millioenen pond sterling, doch desondanks beschouwen de leden van het consortium van Britse, Amerikaanse, Nederlandse en Franse oliemaatschappijen, die de raffinaderij thans exploiteren, dit eerste tot 31 October aanstaande lopende jaar als een groot succes, daar bewezen is, dat tussen Perzische en buitenlandse oliedeskundigen op uitstekende wijze kan worden samengewerkt.

De raffinaderij werkt thans op 1/3 van haar capaciteit. Tegen 1957 hoopt men op 2/3 capaciteit te kunnen werken. De productie wordt dit jaar geraamd op 16 millioen ton, waarvan 7 millioen ton wordt geraffineerd. Voor 1956 wordt de productie van ruwe olie geraamd op 25 millioen ton, waarvan 15 millioen ton geraffineerd wordt. In 1950, het recordproductiejaar onder de vroegere eigenaar, werd een productie van ruwe olie geboekt van 32 millioen ton, waarvan 25 millioen ton werd geraffineerd.

Tokio. — Op Hokkaido (Japan) zijn 7 scholen die in de nabijheid van luchtmachtbases gelegen zijn, geluiddicht gemaakt om de kinderen te beschermen tegen het lawaai van de vliegtuigen.

OP BOVENWINDEN

Charmante ontvangst van Koningin en Prins

(Vervolg van pag. 1)

verdienstelijk ontfermde over de binnenlandse en buitenlandse pers, Radio, televisie en cineasten H.M. Pieters.

Voorts de raadsleden Jossy Larmonie, C.H. Wilson, W.B. Peterson.

Wij ontmoetten er ook de echte hartelijkheid van de St Maartense bevolking die in hun aanhankelijkheid en trouw aan het Oranje Vorstenhuis in niets onderdeden voor welke Nederlander „somewhere" in Nederland ook.

De statige kruiser „De Ruyter" had reeds zijn ankers in de Simpsonbay laten vallen voor het Koninklijk Paar de bodem van St. Maarten had betreden.

In het Gezaghebbershuis had de officiele ontvangst plaats. H.M. Koningin Juliana en Prins Bernhard inspecteerden de troepen, het Wilhelmus weerklonk in St Maartens hoofdstraat, de Frontstraat geheten, en een schuchter „Lang leve de Koningin" klaterde op dat overgenomen werd door de verzamelde schooljeugd, die H.M. Koningin Juliana een „vervroegde" serenade bracht.

Hierna vond ten huize van de gezaghebber een ontvangst plaats waarbij de notabelen van de St. Maartense gemeenschap H.M. Koningin Juliana en de Prins der Nederlanden verwelkomenden.

Een dochtertje van de heer Buncamper overhandigde bloemen Labrans kant in een fraai verwerkt kistje werden aangeboden namens de St. Jozefschool door Mej. Peterson en Mej. Tjon Sie Fat. Ook de Openbare school had geschenken aangeboden.

Rede van de heer Buncamper

Majesteit, onze geliefde Koningin en Koninklijke Hoogheid,

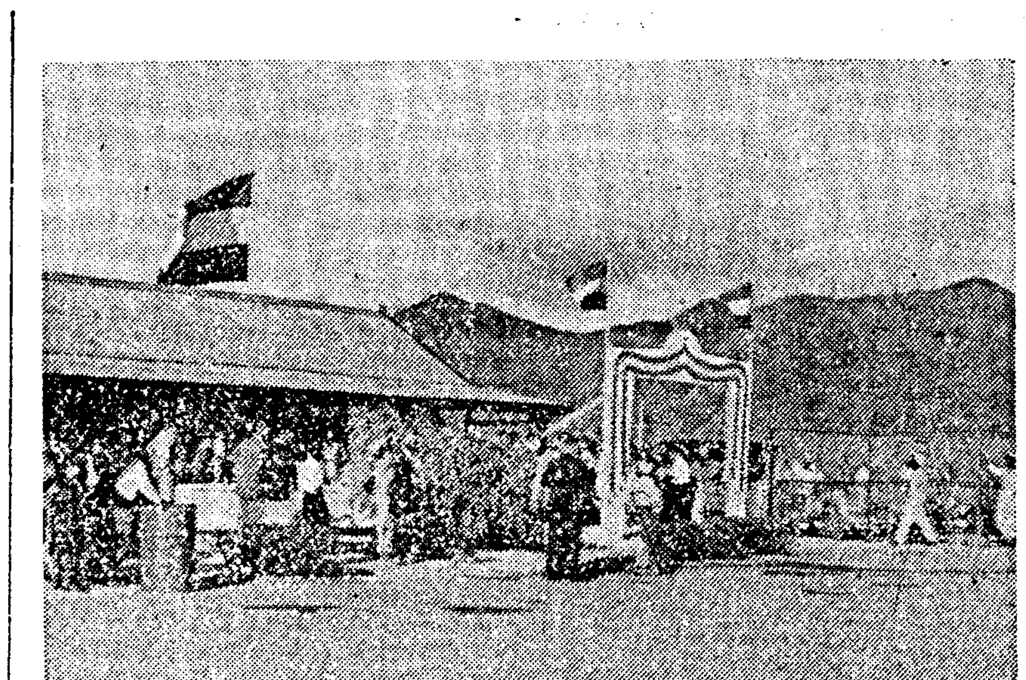
Het is mij een groot voorrecht Uwe Majesteit en Uwe Koninklijke Hoogheid, namens de bevolking van dit eiland, dat zijn kaarsrechte wanden uit de diepte der Caraibische Zee uitsteekt, hartelijk welkom te heten.

Majesteit, steeds heeft U warme belangstelling voor dit verre deel van Uw Rijk getoond, hetgeen ten zeerste op prijs gesteld wordt door deze bergbewoners, wier verknochtheid en l[illegible]de voor Uwe Majesteit, zo sterk zijn, dat elke uitweiding overbodig zou zijn.

Hoewel menig mens nooit van Saba gehoord heeft en Saba als het ware geen historie heeft, heeft het **vandaag** historie gemaakt door **het feit**, — dat een Telg van het Huis van Oranje voet heeft gezet op deze rotsachtige bodem, en wij hopen, dat Saba niet alleen **vandaag** historie zal maken, maar ook in de **toekomst**, hetgeen zeker niet door ons bereikt zal kunnen worden zonder **Uwe** steun en hulp.

Majesteit en Koninklijke Hoogheid, nogmaals heb ik het voorrecht U namens de bevolking hun **dankbaarheid** te betuigen voor dit vereerd bezoek en **nu** stel ik voor, deze heildronk te drinken ter ere van Uwe Majesteit, Uwe Koninklijke Hoogheid **en** het Huis van Oranje.

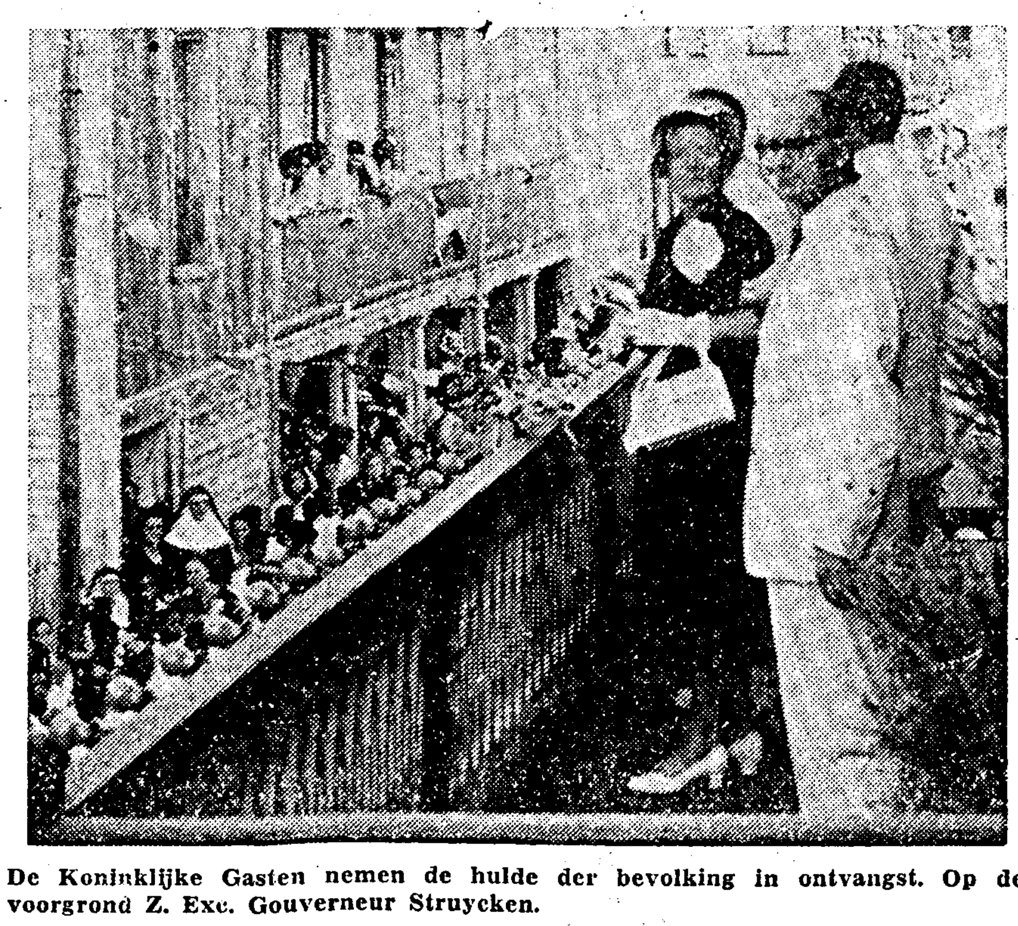
Leve de Koningin
Leve de Prins
Leve het Huis van Oranje

Een der ere-poorten, nl. die op het vliegveld van St Maarten. „Welkom op St Maarten", staat er.

Velen werden aan Koningin en Prins voorgesteld, zoals deze foto toont, waarop wij ook (3e van links) Gezaghebber Paap zien.

De Koninklijke Gasten nemen de hulde der bevolking in ontvangst. Op de voorgrond Z. Exc. Gouverneur Struycken.

De toespraak van de heer VLAUN

Het is een grote eer voor mij om U namens de bevolking welkom te heten op St Eustatius.

Hoewel klein, is St Eustatius bekend in de geschiedenis als de eerste plaats ter wereld, die de Amerikaanse vlag begroet heeft. Dit gebeurde in 1776 gedurende de Amerikaanse Vrijheidsoorlog en op order van Governor De Graaf. Door deze handeling kwam de Britse Admiraal Rodney in 1782 en verwoestte het eiland. St Eustatius heeft er vanaf die tijd nooit boven op kunnen komen. St Eustatius is echter trots op haar plaats in de geschiedenis van de wereld.

Het is de eerste keer in de geschiedenis, dat een regerend Vorstin, een bezoek brengt aan ons klein, maar toch bemind St Eustatius en de bevolking is zeer geëerd om Uwe Majesteit en Uwe Koninklijke Hoogheid op ons eiland te mogen ontvangen.

De bevolking begrijpt zeer goed, wat het voor Uwe Majesteit betekent om hierheen te reizen en door de spontane ontvangst zal Uwe Majesteit zien hoe de bevolking van St Eustatius gehecht is aan het Huis van Oranje.

Bij Uwe Majesteits terugkeer in Nederland, wil de bevolking Uwe Majesteit beleefd verzoeken de groeten over te willen brengen aan Uw dochters, alsmede aan Hare Koninklijke Hoogdheid Prinses Wilhelmina.

Bij Uwe Majesteits vertrek hoopt de bevolking, dat U met U zult nemen prettige gedachten en herinneringen aan ons klein maar sterk Oranjegezind St Eustatius en hoopt, dat U beiden verder een prettige reis zullen hebben en veilig in Nederland zult mogen terugkeren.

Thans moge ik een heildronk uitbrengen op Uwe Majesteit, Uwe Koninklijke Hoogheid en op Uw huis.

Nieuwe consuls

's Gravenhage. — Bij Koninklijk Besluit is dr Alfredo R. Wix erkend en toegelaten op voet van Nederlander als honorair consul van Ecuador te Paramaribo.

Ingevolge koninklijke machtiging is de heer Andrew Metal erkend en toegelaten op voet van vreemdeling als viceconsul van de Verenigde Staten te Willemstad, Curaçao.

Antilliaanse ambtenaren wensen Piet Kasteel geluk

Willemstad. — Het bestuur van de Antilliaase Ambtenarenbond heeft aan dr P. Kasteel, oud-gouverneur der Ned. Antillen ter gelegenheid van zijn verheffing tot ambassadeur in Chili het volgende telegram gezonden:

"Antilliaanse Ambtenarenbond met verheugenis eervolle bevordering vernomen hebbende zendt Uwer Excellentie zijn welgemeende gelukwensen".

Bom ontplofte „Seafury" verongelukt

's-Gravenhage. — Naar de Marinevoorlichtingsdienst meedeelt, is de Seafury van de M.L.D. gisteren bij Valkenburg verongelukt, nadat door een nog niet vastgestelde oorzaak een bom van 250 pounds, die onder het toestel was bevestigd, tijdens de landing ontijdig ontplofte. De omgekomen bestuurder is de 34-jarige luitenant-ter-zee-vlieger eerste klasse D. Th. Challik. Hij was commandant van Squadron III, dat bestaat uit éénpersoons Hawker Seafury's en bestemd is voor de dienst op de „Karel Doorman". Luitenant-ter-zee-vlieger Challik, die bij het uitbreken van de oorlog in Nederlands Indië vertoefde en is opgeleid in Engeland en Canada, heeft zich onderscheiden in de strijd tegen de Japanners en tijdens de eerste politiële actie. Hij laat vrouw en vier kinderen achter.

De Saar-verkiezingen

Londen. — Het resultaat van de volksstemming in Saarland heeft in diplomatieke en politieke kringen te Londen ongerustheid gewekt. Het grote aantal stemmen tegen het Europees statuut toont aan dat, volgens de woorden van minister Macmillan, de meerderheid der bevolking van Saarland „de zware verantwoordelijkheid" voor de gevolgen van de uitslag op zich heeft geladen.

Sepp Dietrich op vrije voeten

Muenchen. — Sepp Dietrich, gewezen bevelhebber van de „Leibstandarte Adolf Hitler is uit de gevangenis van Landsberg ontslagen. Hij was door een geallieerd gerechtshof tot levenslang veroordeeld wegens oorlogsmisdaden. In de gevangenis van Landsberg bevindt zich nu nog slechts de gewezen SS-kolonel, Peiper.

Londen. — Engeland zal de levering van wapens aan Irak op grond van de in het voorjaar gesloten overeenkomst bespoedigen, nu Egypte wapens van Tsjechoslawakije betrekt. Onder andere zullen tanks en moderne vliegtuigen worden geleverd.

ERIC DE NOORMAN: De jacht op het zwaard

150 „Laat mij met rust, gij......" Met ogen, die fonkelen van haat is Chu Ghandra, als door een adder gebeten achteruit gesprongen, wanneer Tsacha haar met neerbuigende vriendelijkheid zijn tent wil binnenleiden. De Nomade knippert even met de sluwe ogen en lispelt dan vleiend: „Wat nu, is mijn schoon duifje niet vermoeid van de lange tocht? Rust toch wat. Er komen vermoeiende dagen genoeg. Hebt gij bij onze aankomst in het kamp niet gezien hoe druk mijn mannen bezig zijn met de voorbereidingen voor een groot gevecht?" Dan wendt hij zich tot Erwin, die verbeten heeft toegezien, hoe Tsacha het meisje tergt: „Zo ge ziet, mijn zoon, vrouwen kunnen ondankbaar zijn. Maar gij bezorgt mij hopelijk minder last, welp? Trouwens, hoe zoudt ge kunnen, nietwaar? De steppe is weinig aantrekkelijk. Gij zijt vrij, om in het kamp te gaan waar ge wilt.

De schone prinses blijft hier, tenslotte is de vrouw veranderlijker dan de steppenwind." Doch het gelaat van de vrouw, die met haar gehelmde krijgers ver in het Noorden geland is, drukt slechts vastberadenheid uit. Zwijgend staart zij over het onbekende land. Moerassen zover het oog reikt. „Hadt gij ook geen steppen verwacht op deze plaats, heer Svitjold?"

De stoere raadsman knikt bedacht zaam. Hij kijkt de aanvoerder van de krijgslieden, Knut, vragend aan. „Verraderlijk land", gromt deze. „Moerassen"", zegt vrouwe Winonah zacht. „Maar de Vala heeft gezegd, dat wij hier in de bocht van de grote rivier aan land moesten gaan en dan in Oosterlijke richting trekken. Daar", voegt zij er bijna onhoorbaar aan toe, „zal ik mijn man weerzien". En wanneer de krijgers, die zij op verkenning heeft uitgezonden, haar vertellen, dat ze sporen hebben gevonden van jagers en haar wijzen op de vele rookpluimen aan de horizon, knikt zij.

„Ginds moet een groot kamp zijn. Daar gaan we heen". Gespannen luistert Erwin naar Tsacha. „Mijn dappere krijgslieden uit het Noorden kunnen niet ver meer zijn. En zijn ze eenmaal hier, dan ben ik klaar", Sissend komen de laatste woorden over zijn lippen. „Dan o roos, zal uw vader, de machtige Khan, kennis maken met zijn zwaard."

OOK DE JEUGD TRAD AAN!

„Youth Centre St. Maarten" stond met het vaandel opgesteld om Koningin en Prins te begroeten. De meisjes dragen fakkels, die zij later ter ere van de Koninklijke Bezoekers zullen ontsteken.